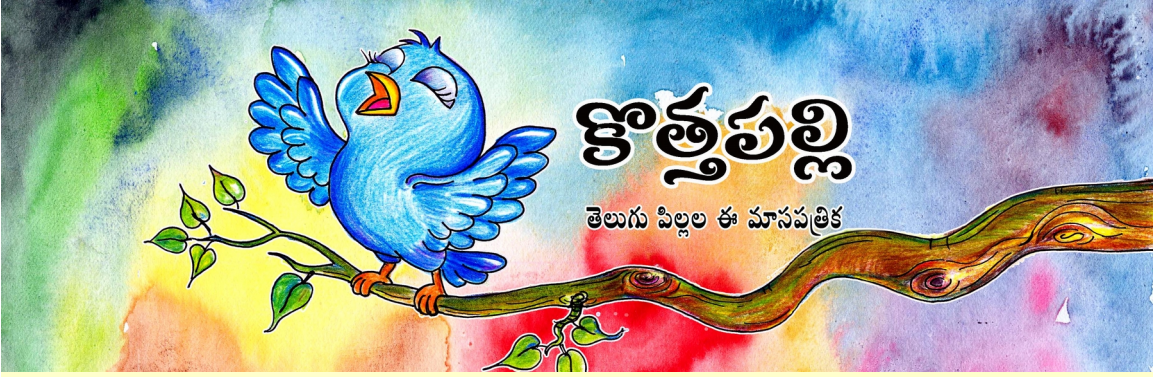

విశ్వనాథ్

సంపుటి: 2 సంచిక: 5

పుటలు: 68

విడి ప్రతి వెల: 25

ఆగస్టు 2016

ఇంటర్నెట్లో ఈ పుస్తకాన్ని వివిధ ఫార్మాటుల్లో ఉచితంగా చదవవచ్చు, డౌన్లోడ్ చేసుకోవచ్చు, అవసరమనిపిస్తే మీ వాణిజ్యేతర కార్యక్రమాలకోసం మీ అంతట మీరే దీన్ని ముద్రించుకోవచ్చు!

సందర్శించండి: <http://kottapalli.in/2016/08/welcome>

లైసెన్సు వివరాలు: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/>

Editor: Narayana Sarma

Owned, Printed and Published by:

Kottapalli Prachuranalu,
1-127/A, Near MRO Office,
Chennekothapalli,
Ananthapuramu District
Andhra Pradesh-515101
Website: <http://kottapalli.in>
Email: team@kottapalli.in
Phone: 7702877670

Printed at:

Mudrica Offset Printers,
Sanyasi Raju street,
Gandhi Nagar,
Vijayawada,
Andhrapradesh
Phone: 08662579129

RNI Registration No: APTEL/2014/62705

Postal Registration No: HDP/008/2015-17

సంపాదకులు: నారాయణ శర్మ

గౌరవ సలహాదారు: యు. సుబ్బరాజు

ప్రచురణ:

కొత్తపల్లి ప్రచురణలు, చెన్నైకొత్తపల్లి

యాజమాన్యం:

సత్య - ఫౌండేషన్ ఫర్ ఎ హెల్థీ సొసైటీ, చెన్నూరు.

చిత్రాలు:

అడవి రాముడు: 9491870753

వెబ్సైటు నిర్వహణ:

ఆనంద్, లక్ష్మి

వాణిజ్యం, మార్కెటింగు:

కె. మల్లికార్జున: 9000453887

విషయ సూచిక

పరిచయం..	4	నిజాయితీ...అనిల్..	36
చీమకథ...ముందుమాట...	5	పరిష్కారం...రమణ..	39
సుభాషితమ్...	8	పెద్దలు రాసిన కథలు	
కొత్త బేతాళం		ఆమె ఎవరు?...శాంతి తంగమంగై..	47
క్షమ-శిక్ష!...డా.సిరి...	9	మారిన లత...హైమావతి..	58
పిల్లలు రాసిన కథలు		అనువాద కథ	
ఇంగ్లీషు అల్లుడు..మహేంద్ర..	15	అర్హత...కృష్ణ జ్యోతి..	52
పట్టుదల...వి.శిరీష..	20	అవీ-ఇవీ	
చింపిరి చింపు...శివ లక్ష్మి..	26	బొమ్మకు కథ రాయండి!...	46
మంచి మిత్రులు...	30	పదాల్ని వెతికి పట్టుకోండి...కొత్తపల్లి..	65
మిత్ర ద్రోహం...వెంకటేష్..	33	పదరంగం...డా.సిరి..	66

ముఖ చిత్రం: ఆగస్టు పదిహేను
చిత్రకారుడు: అడవి రాముడు

పరిచయం..

డెభ్యయ్యవ స్వాతంత్ర్య దినోత్సవ శుభాకాంక్షలు!

బ్రిటిష్ వాళ్ళు పదిహేడో శతాబ్దంలో మన దేశానికి వ్యాపారం కోసం వచ్చారు. రెండు వందల ఏళ్ళు గడిచే సరికి- 1858 కల్లా- వాళ్ళు మన దేశాన్ని పూర్తిగా బ్రిటిష్ రాణికి అప్పజెప్పారు. అప్పటినుండి 1947 లో స్వాతంత్ర్యం వచ్చే వరకూ మన దేశం నుండి అపారమైన సంపదల్ని వాళ్ళు దేశానికి తరలించుకు వెళ్తూ పోయారు. మన పెద్దవాళ్ళంతా కలిసి వాళ్ళని జయప్రదంగా తరిమేసి, మనకు స్వాతంత్ర్యం సంపాదించి పెట్టారు. ఆ నేపథ్యంలోంచి చదవండి, ఈ మాసపు ముందుమాట- **చీమకథ**.

పట్టుదలతో మనం దేన్నైనా సాధించచ్చు. అయితే దేన్ని సాధించాలి? దేన్నో ఒక ఉదాహరణగా చెబుతూ శిరీష రాసిన **పట్టుదల** కథ చాలా బాగుంది- చూడండి.

మీరు మీ దుస్తుల్ని మరీ అమితంగా ప్రేమిస్తున్నారా? అయితే చదివి మారండి, ఆదూరి హైమవతి బామ్మగారు రాసిన **మారిన లత** కథని.

ఇవి కాక మరి ఇంకా నవ్వించేవి, చదివించేవి మంచి మంచి కథలున్నై ఇందులో- ఆలస్యం ఎందుకు? చదివెయ్యండి!

చీమ కథ

"ఆగస్టు పదిహేను వచ్చేస్తోందిరా! పాత చీమ కథ ఒకటి గుర్తొస్తోంది!" గొణిగాడు తాతయ్య. పిల్లలంతా గడబిడగా తాతయ్య చుట్టూ చేరి కూర్చున్నారు "ఊc. చెప్పు తాతయ్యా" అంటూ. తాతయ్య నవ్వి, "ఇది మీకు తెల్సిన కథేరా, నేను మొదలు పెడితే, తర్వాతి వరసలు మీరే నాకు చెబుతారు" అని మొదలు పెట్టాడు:

"అనగనగా ఒకరాజుకు ఏడుగురు కొడుకులు.

ఆ ఏడుగురూ ఒకరోజున వేటకెళ్లి, ఏడు చేపలు పట్టుకొచ్చారు."

"ఆ ఏడు చేపల్ని ఎండలో పెట్టారు. అన్నీ ఎండాయి కానీ ఒక చేప మాత్రం ఎండలేదు" చెప్పాడు ఏడో తరగతి సోము.

తాతయ్య నవ్వాడు. "అవునురా, అదే కథ- చేపా, చేపా! నువ్వెందుకు ఎండలేదు? అని వాళ్లు ఆ చేపని అడిగారు."

"నాకు గడ్డి మోపు అడ్డమొచ్చింది, అందుకే ఎండలేదు! అన్నది చేప."

"మరైతే గడ్డి మోపూ! గడ్డి మోపూ! ఎందుకు అడ్డమొచ్చావు?" అని వాళ్లు గడ్డి మోపుని అడిగారు.

"నన్ను ఆవు మేయలేదు కదా! అందుకే అడ్డమొచ్చాను అన్నది గడ్డిమోపు"- చెప్పింది చిట్టి.

"అవును. అప్పుడు వాళ్ళు ఆవు దగ్గరికి వెళ్లి అడిగారు- "ఆవూ, ఆవూ! నువ్వు గడ్డి ఎందుకు మేయలేదు?" అని.

"-గొడ్లు కాసే చిన్నోడు నన్ను వదలలేదు అన్నది ఆవు"- చెప్పింది సుధ.

తాతయ్య నవ్వుతూ "ఆఁ.. మరి- చిన్నోడా చిన్నోడా! ఆవును ఎందుకు వదలలేదు?" అని అడిగాడు చిన్నోడిని.

"అవ్వ నాకు బువ్వపెట్టలేదు" అన్నాడు చిన్నోడు, బుంగమూతి పెట్టుకొని.

అంతలోనే అవ్వ అక్కడికి వచ్చింది.

వెంటనే పిల్లలందరూ అరిచారు- "అవ్వా అవ్వా బువ్వ ఎందుకు పెట్టలేదు?" అని.

అవ్వకు కూడా కథ తెలుసల్లే ఉంది- "చంట్లోడు ఏడ్చాడు ఇంక బువ్వ ఎట్లా వండేది?!" అన్నది.

పిల్లలందరూ అవ్వకేసి చాలా గౌరవంగా చూసారు.

"మరి, చంట్లోడా చంట్లోడా ఎందుకు ఏడ్చావు?" అడిగాడు తాతయ్య చంట్లోడిని.

"నన్ను చీమ కుట్టింది! అందుకే ఏడ్చాను!" అన్నాడు చంట్లోడు ఏడుపు ముఖం పెట్టి.

"వద్దులే నాన్నా, ఏడవకు!" అని వాడిని సముదాయించి, మరి "చీమా, చీమా! ఎందుకు కుట్టావు?" అంటూ అందరికీ చూసాడు తాతయ్య.

"నా బంగారు పుట్టలో వేలు పెడితే నేను కుట్టనా?" అరిచారు పిల్లలంతా నవ్వు ముఖాలతో.

"అవునవును. నా బంగారు పుట్టలో వేలు పెడితే నేను కుట్టనా? అన్నది చీమ!" చెప్పాడు తాతయ్య మళ్ళీ, తను కూడా నవ్వుతూ.

వెంటనే చిట్టి, చిన్నోడు, చంట్లోడు లేచి బయటికి పరుగు పెట్టారు.

ఆ తర్వాత మెల్లగా "అయినా తాతయ్యా! దీనికి- ఆగస్టు పదిహేనుకూ ఏంటి, లంకె?!" అడిగింది సుధ. తను పెద్ద పిల్ల కదా, అందుకని తాతయ్య మాటలన్నీ బాగా అర్థమౌతాయి తనకు.

"అదా, నవ్వాడు తాతయ్య. "నువ్వు చెప్పు, చిన్నోడు పుట్టలో వేలు పెడితే మటుకు చీమ ఎందుకు కుట్టాలి?! ఊరికే కథని అట్లా ముగిస్తారు కానీ?!"

సుధ ఆలోచిస్తూ అన్నది "తన పుట్టలో వేరేవాళ్లెవరో వేలు పెడితే, మరి చీమకి అసాకర్యంగా ఉంటుంది కదా తాతయ్యా?!" అంది.

"అదేనమ్మా, స్వాతంత్ర్యపు రహస్యం! తన పుట్టలో వేరేవాళ్లెవరో వేలు పెడితే చీమలాంటి స్వతంత్రజీవి ఊరుకోదు- కుడుతుంది! మనమూ అదేగా, చేసింది?! బ్రిటిష్ వాళ్ళు వచ్చి దేశంలోకి దూరితే మనమూ ఊరుకోలేదు. పోట్లాడం. కొందరం శాంతియుతంగా ధర్నాలు, ర్యాలీలు చేశాం. జైలుకెళ్ళాం. కోర్టుల్లో వాదించాం. పత్రికలు నడిపాం. కొందరం తుపాకులు పట్టుకున్నాం. చివరికి బ్రిటిష్ వాళ్లకి అర్థమైంది- "వీళ్ళు కళ్ళు తెరిచారు; ఇంక ఊరుకోరు; పోదాం!" అని పెట్టే బేడా సర్దుకొని, వాళ్ల దేశానికి వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు!" చెప్పాడు తాతయ్య.

"మరి ఇప్పుడు మళ్ళీ మనమే వాళ్లని రమ్మని అడుక్కుంటున్నాంగా, తాతయ్యా! 'విదేశీ పెట్టుబడులు' అంటే వాళ్ళు వచ్చి మన దేశంలో వ్యాపారం చేయటమేగా? మళ్ళీ ఇదివరకులాగే అయితే ఎలాగ?!" అడిగింది సుధ.

"అదేనమ్మా! -అయితే ఇప్పుడు మీలాంటి కుర్ర చీమలు అసంఖ్యాకంగా ఉన్నై తల్లీ మన దేశంలో! తెలివిమాలిన పరాయివాళ్ళు గత అనుభవాల్ని మరిచిపోయి, మళ్ళీ ఓసారి పుట్టలో వేలు పెడితే, అప్పుడు మీ చీమలు ఏం చేస్తాయి, నువ్వే చెప్పు?!"

"మళ్ళీ కుడతాయి! ఎందుకు ఊరుకుంటాయి?! ఈసారి మరింత గట్టిగా కుడతాయి!" అన్నది సుధ.

"అదేనమ్మా, నేనూ అదే అనుకున్నాను!" అన్నాడు తాతయ్య, సుధ భుజం తట్టి పైకి లేస్తూ.

ఎవ్వనిచే జనించు జగమెవ్వనిలోపల నుండు లీనమై
 ఎవ్వని యందు డిందు పరమేశ్వరుడెవ్వడు మూలకారణం
 బెవ్వడనాది మధ్య లయుడెవ్వడు సర్వము తానయైన వా
 డెవ్వడు వాని నాత్మభవునీశ్వరునే శరణంబు వేడెదన్.

భావం: పోతన భాగవతంలో 'మొసలి చేజిక్కిన ఏనుగు' దేవుడిని ఇలా తలచుకుంటున్నది:
 "మనం తలచే ఈ జగత్తు అంతా దేని వల్లనైతే పుడుతున్నదో, దేని లోపల లీనమై ఉంటున్నదో, దేని లోపల ఇదంతా సగిస్తున్నదో, అసలు ఇదంతా దేని పాలనలో జరుగుతున్నదో, దీనికంతటికీ మూలకారణం ఏదో, మొదలు- మధ్య- అంతం అనేవి లేకుండా ఏది సర్వమూ తానే అయి ఉంటుందో, వేరే కారణమంటూ లేక తనంతతానుగా ఏదైతే ఉంటుందో అటువంటి దానిని నేను ఆశ్రయిస్తాను"

క్షమ-శిక్ష!

కొత్త బేతాళం

ఈమాసపు కొత్తబేతాళానికి ఆధారం: డా. సిరి, మిర్యాలగూడ, నల్గొండ జిల్లా వారి రచన.

రెట్టించిన ఉత్సాహంతో మళ్ళీ చెట్టెక్కాడు విక్రం. అక్కడున్న బేతాళాన్ని భుజాన వేసుకొని చెట్టు దిగబోయాడు. అంతవరకూ కదలక మెదలక ఉన్న బేతాళం అకస్మాత్తుగా ప్రాణం ఉన్నదాని మాదిరి ఒళ్ళు విరుచుకున్నది. ఏదో ఆలోచనలో ఉన్న విక్రం ఉలిక్కిపడేట్లు, మాట్లాడటం మొదలు పెట్టింది : "చూడు, విక్రం! ముక్కు-ముఖం తెలీని ఎవరో సిద్ధపు అడిగాడని నువ్వు ఇలా నా వెంట పడటం ఆశ్చర్యంగా ఉంది. దయ, జాలి, పరోపకారం-ఇలాంటి విలువలన్నీ ఇతరులకు చెప్పేందుకే తప్ప, మనం ఆచరించేందుకు అంతగా పనికిరావు. దీనికి ఉదాహరణగా నీకు శూరసేనుడి కథ చెబుతాను, విను" అని ఇలా చెప్పి సాగింది:

పూర్వం సువర్ణముఖి నదీ తీరప్రాంతాన్నంతా శూరసేనుడనే రాజు పరిపాలించేవాడు.

పేరుకి తగినట్లే అతను గొప్ప వీరుడు. అతని ధైర్య పరాక్రమాల గురించి తెలిసిన పొరుగు

రాజులందరూ అతని పట్ల స్నేహభావంతో మెలిగేవారు. అతనితో ఎలాంటి గొడవలు రాకుండా చూసుకునేవారు.

శూరసేనుడికి అంత బలం ఉన్నా, ఆచరణలో మటుకు అతను చాలా సున్నితంగా ప్రవర్తించేవాడు. అతని పరిపాలన జన హృదయ రంజకంగా ఉండేది. "ప్రతి మనిషిలోనూ మంచి-చెడు రెండూ ఉంటాయి. పుట్టుకతోటే ఎవ్వరూ చెడ్డవాళ్ళు కారు. చెడు ప్రవర్తనకు పరిష్కారం శిక్ష మాత్రమే కాదు. వ్యక్తిలోని చెడుని నిర్మూలించాలి తప్ప అతనికి పైపై దండనలు విధించి ఉపయోగం లేదు. నేరస్తుడిలో దాగి ఉన్న మనిషిని వెలికి తేవటం అనే శక్తి కేవలం క్షమకు ఉన్నది. దానివల్లనే నేరం అంతరిస్తుంది" అని అతను ఎప్పుడూ చెబుతుండేవాడు.

దానికి అనుగుణంగానే అతను తన రాజ్యంలో నేరస్తులలో పరివర్తన తెచ్చేందుకు ప్రత్యేక సంస్థల్ని నెలకొల్పాడు. ఆ సంస్థలలో పనిచేసేవారంతా హృదయ పరివర్తనకు

పెద్దపీట వేస్తూ, మహారాజుగారు తమకు అప్పగించిన నేరస్తులను సన్మార్గంలోకి తెచ్చేందుకు కృషి చేసేవారు.

శూరసేనుడి ఈ చర్యలు అతన్ని ప్రజలకు బాగా దగ్గర చేసాయి. అందరూ అతని దయార్థ హృదయాన్ని అమితంగా ప్రశంసించేవారు.

అయితే శూరసేనుడు మాత్రం ఆ పొగడ్తలకి నిజమైన హక్కుదారు తన గురువు 'జ్ఞానేంద్రుడే' అని భావించేవాడు. తనకు యుద్ధ విద్యలు నేర్పటమే కాక, వాటి వెనక ఉన్న సూక్ష్మమైన అంశాలను అన్నిటినీ వివరించి చెప్పిన జ్ఞానేంద్రుడంటే ఆయనకు చాలా గౌరవం.

ఒకనాటి ఉదయం శూరసేనుడు సూర్య నమస్కారాలు చేస్తున్న వేళలో మహామంత్రి ఉదయుడు హడావిడిగా ఆయన దర్శనం కోరాడు. స్వతహాగా స్థిరబుద్ధి అయిన ఉదయుడి ముఖంలో కంగారుని చూసి "ఏమిటి మంత్రివర్యా, ఎందుకంత కంగారుగా ఉన్నారు? ఏదైనా ఉపద్రవం

సంభవించిందా?" అని అడిగాడు శూరసేనుడు.

"మహారాజా! మన పొరుగురాజు అమరేంద్రుడు, మన మీదికి దండెత్తనున్నాడని చారులు తెలియజేస్తున్నారు. నేటినుండి నాలుగవ రాత్రిన, అందరూ నిద్రిస్తున్న వేళ, రహస్యంగా మన రాజ్యాన్ని ఆక్రమింప జూస్తున్నారని మనకు స్పష్టమైన సమాచారం అందింది. అమరేంద్రుడి పరిపాలనలో అవంతీపుర ప్రజలంతా ఎన్ని కష్టాలపాలౌతున్నారో తమకు

తెలియనిది కాదు. ఇప్పుడు తమరు అనుజ్ఞ ఇస్తే, అతని దౌర్జన్యానికి తగిన శిక్ష విధించినట్లుగా అవుతుంది; ఇటు ప్రజల ఆకాంక్షల్ని నెరవేర్చినట్లు, మన సామ్రాజ్యాన్ని విస్తరించినట్లుగా ఉంటుంది- సైన్యసమేతంగా మేం రేపు ఉదయాన్నే బయలుదేరి వెళ్ళి, వారి రాజ్య పరిసరాల్లోనే వారిని అడ్డగిస్తాం!" అన్నాడు ఉదయుడు, ఉద్రేకంగా.

"అవంతీపుర రాజు అమరేంద్రుడు క్రూరుడు, దుష్టుడున్నా. అతని దుస్సాహసానికి తగిన శాస్తి చేయటం సరైన పనే- అయినప్పటికీ అతను కూడా మనిషే కదా?! అతణ్ణి అంతమొందించడం కాదు- అతనిలోని చెడుని అంతమొందించడమే ప్రధానం" అని ఆలోచనలో పడ్డాడు శూరసేనుడు.

"మహారాజా! తమరి నిర్ణయం చెప్పండి. ఆ దుష్టుణ్ణి అంతమొందించేందుకు ఆజ్ఞ ఇవ్వండి" అన్నాడు ఉదయుడు తొందరపడుతున్నట్లు.

శూరసేనుడు ఏదో మాట్లాడబోయేంతలో

జ్ఞానేంద్రులవారు విచ్చేస్తున్నట్లు సమాచారం ఇచ్చాడొక భటుడు. రాజుగారు గబగబా వెళ్లి గురువుగారిని ఆహ్వానించి, కూర్చుండబెట్టి మర్యాదలు చేసారు. "ఏమి నాయనా? కుశలమా? రాచకార్యాలన్నీ సజావుగా జరుగుతున్నాయా?" అడిగారు జ్ఞానేంద్రులవారు, శూరసింహుడి ముఖంలోని ఆందోళనను గమనించి.

అమరేంద్రుడి పథకాన్ని, మంత్రిగారి సూచననీ వివరించి, తన ఆలోచననీ పంచుకున్నాడు శూరసేనుడు.

అంతా విని జ్ఞానేంద్రులవారు చిరునవ్వు నవ్వి, "ఇందులో ఇక ఆలోచించటానికేమీ లేదు. మంత్రిగారి ప్రణాళికను అమలు చెయ్యాలిందే" అన్నారు.

"కానీ.. నేరము-శిక్ష-పరివర్తన.." అన్నాడు శూరసింహుడు.

జ్ఞానేంద్రులవారు నవ్వారు. "నాయనా! పెద్ద సమస్యే వచ్చినట్లుందే! సరే, నేను నది దగ్గరికి వెళ్లి, కేవలం పదే పది నిముషాల్లో

స్నానం చేసి వస్తాను. ఆ వెంటనే నీ సందేహాన్ని తీర్చగలను. అందాక ఆగు" అని చెప్పి, స్నానానికి బయలుదేరారు.

పది నిముషాలు కాదుగదా, అర్థగంట గడిచినా ఆయన వెనక్కి తిరిగి రాలేదు. "ఏమైందో" అని రాజుగారే స్వయంగా నది దగ్గరికి వెళ్లి చూసారు. జ్ఞానేంద్రులవారు నీటిలో నిలబడి ఉన్నారు.

శూరసేనుణ్ణి చూడగానే ఆయన నొచ్చుకుంటూ "అయ్యో, పాపం నువ్వే వచ్చావే! 'ఇదిగో- ఈ రాయిని నీళ్ళలో

కూసినంత నానబెట్టి, ఎట్లాగైనా మెత్తబరచి తెద్దాం' అని ఇందాకటినుండి ప్రయత్నిస్తున్నానయ్యా, అయినా ఫలితం ఉన్నట్లు లేదు. నువ్వేమైనా ప్రయత్నిస్తావా, మరి?" అన్నారు, ఒక నల్లటి రాయిని నదిలోంచి తీసి చూపుతూ.

"అయ్యో, అంత గట్టి రాయి, నీళ్ళలో కరగదుగా- మహా అయితే కొన్ని సంవత్సరాలపాటు నదిలో ఉండి నున్నగా అవ్వచ్చు అంతే" అనేసాడు శూరసేనుడు అసంకల్పితంగా.

"కానీ ఏంటో, మరి ఈ మట్టి బెడ్డులు మాత్రం ఎంచక్కా కరిగిపోయాయి నాయనా" అన్నారు జ్ఞానేంద్రులవారు రెండో చేతిని చూపుతూ.

"అవును - అర్థమైంది. ధన్యవాదాలు ఆచార్యా" అని జ్ఞానేంద్రునికి నమస్కరించిన శూరసేనుడు, మంత్రి వైపు తిరిగి "ఈరోజే అమరేంద్రునిపై యుద్ధం ప్రకటిస్తున్నాం. రేపే ప్రయాణం. అందరికీ తెలియజేయండి మంత్రివర్యా. దుండగుడికి తగిన రీతిలో

బుద్ధి చెబుదాం" అన్నాడు.

ఆ వెంటనే శూరసేనుడి సైన్యం అవంతీపురంపై దండెత్తింది. అమరేంద్రుడిని సునాయాసంగా ఓడించి చెరసాలలో బంధించింది. అతని క్రూరపాలననుండి విముక్తులైన ప్రజలంతా ఉత్సాహంగా పండుగలు జరుపుకున్నారు."

బేతాళం ఈ కథ చెప్పి, "జ్ఞానేంద్రుడు కొత్తగా చెప్పినదేమున్నది? మట్టిబెడ్డు నీళ్ళలో కరుగుతుందనీ, బండరాయి కరగదనీ శూరసేనుడికి ముందే తెలియదా? లేకపోతే మట్టిబెడ్డుల్లాంటి మామూలు నేరస్తులైతే కరిగి మంచివాళ్ళవుతారనీ, బండరాయి లాంటి అమరేంద్రుడు అంత సులభంగా మారడనీ ఆయన చెప్పదలచాడా? అయినా అంతా చెప్పి శూరసేనుడు చేసినదేమిటి? అతని 'దయ, జాలి, హృదయ పరివర్తన' పాఠాలన్నీ ఎటు పోయాయి?" అన్నది.

మట్టిబెడ్డుల్లాంటి మామూలు నేరస్తులు సులభంగా మారతారు; కానీ అమరేంద్రుడి లాంటి కరుడుగట్టిన క్రూరులు పరివర్తన

చెందేందుకు చాలా సమయం పడుతుంది. రాజులుగా వాళ్ళు ఇతరుల్లోని మంచిని స్వీకరించే అవకాశమూ తక్కువే. అయినా వాళ్ళు మారేంతవరకూ ప్రజలు ఇబ్బందుల పాలవ్వటమూ ఏమంత మంచిది కాదు. అందువల్లనే శూరసేనుడు అతన్ని ఓడించి, పదవి నుండి తప్పించి, చెరసాలలో ఉంచి, మార్పు చెందేందుకు తగిన స్థితి కల్పించాడు. అతని తీరులో అసహజత్వం ఏదీ కనిపించట్లేదు.

ఇక పాలకుడన్నవాడు కరుణ, దయ, జాలి వంటి ఉన్నతమైన విలువలను

పాటించటంతో బాటు తన శౌర్యానికి, గట్టితనానికి తగిన సంకేతాలు ఇస్తుండాలి. అలా చెయ్యకపోతే అది అతని అసమర్థతగా పరిగణింపబడుతుంది. జ్ఞానేంద్రుడు తన మట్టిబెడ్డ-బండరాయి ఉదాహరణ ద్వారా ఆ విషయాన్ని శూరసేనుడికి గుర్తుచేసాడని నాకు అనిపిస్తున్నది" అన్నాడు.

అలా విక్రంకు మౌనభంగం కలగటంతో బేతాళం అతని పట్టు నుండి చటుక్కున విడివడి, మళ్ళీ చెట్టుకొమ్మ మీదికి చేరుకున్నది!

తెలుగు వీర లేవరా....!

లేరా వీరా, నిద్ర లేవరా!

నీలో ప్రతిభను చాటుకోరా!

భయం లేకుండా ముందుకు సాగరా!

ధైర్యం నీ సొంత మౌనురా!

జయం నీ చెంతకు చేరురా!

విజయం నీ బానిస అవునురా!

అపజయం నిన్ను వదిలి పారురా!

అప నమ్మకం నీ చెంతకు రాదురా!

ఇంకా చూస్తావేం రా!

విజయం పొందగ రారా!

లేరా! వీరా, నిద్ర లేవరా!

రచన: యన్.గంగోత్రి, ఎనిమిదవ తరగతి, జడ్.పి.హెచ్.యస్, కోగిర

ఇంగ్లీషు అల్లుడు

కథ: మహేంద్ర వర ప్రసాద్, ఇంటర్నెట్ మొదటి సంవత్సరం, నాగ సముద్రం, అనంతపురం జిల్లా.

నాగ సముద్రంలో నివసించే రామయ్య, లక్ష్మమ్మలకు ఇంగ్లీషు రాదు. ఊళ్ళో చిన్న అంగడితో మొదలు పెట్టుకొని, మెల్ల మెల్లగా ఆర్థికంగా ఒక స్థాయికి చేరుకున్నారు వాళ్ళు. వాళ్లకు ఒక్కగానొక్క కూతురు రమ్య. రమ్యకూ ఇంగ్లీషు రాదు.

"ఇన్ని ఆస్తిపాస్తులు ఉండీ ఏం ప్రయోజనం? మాకెవ్వరికీ ఇంగ్లీషు రాదే? కనీసం ఇంగ్లీషు వచ్చిన అల్లుడు వస్తే కదా, మా ఇంట్లో నాలుగు మంచి ముక్కలు వినిపించేది?" అనుకునేవాళ్ళు వాళ్ళు.

ఇంగ్లీషు వచ్చిన అల్లుడి కోసం వాళ్ళు

నాగసముద్రంలో అంతటా గాలించారు- అయితే నాగ సముద్రంలో అసలు చదువుకున్నవాళ్ళే దొరకలేదు!

ఒకనాడు భార్యాభర్తలిద్దరూ కూర్చోని "దగ్గరి పల్లెల్లో విచారిద్దాం. మనకు కావలసిన అల్లుడికి ఆస్తి పాస్తులేవీ లేకున్నా పగ్గేదు" అని మాట్లాడుకున్నారు. ఆ సమయానికే అటుగా పోతున్న దాసప్ప చెవిన పడ్డాయి ఆ మాటలు. "దొరికింది! గిరాకీ దొరికింది!" అని అతని హృదయం గంతులు పెట్టింది. "వెయ్యి అబద్ధాలు ఆడైనా ఒక పెళ్ళి చెయ్యమన్నారు. ఇప్పుడు నేను చెయ్యబోయే పని చాలా పుణ్య కార్యం" అని అతను మరుసటి రోజు ఉదయాన్నే రామయ్య, లక్ష్మమ్మ దగ్గరకు వచ్చి, "మీ అమ్మాయికి తగిన పిల్లవాడు ఒకడున్నాడమ్మా! మంచి అందగాడు, చదువుకున్నవాడు, చక్కని కుర్రాడొకడు ఉన్నాడు. మాట్లాడమంటారా?" అన్నాడు.

లక్ష్మమ్మ ముఖం విప్పారింది. ఆమె దాసప్పకు ముందు చెంబెడు చక్కెర నీళ్ళూ,

అవి తాగాక కప్పు నిండా వేడి వేడి టీ నీళ్ళూ తెచ్చి ఇచ్చి "మీరు ఆ మాత్రం పుణ్యం కట్టుకున్నారంటే, మీ రుణం ఉంచుకోం. ఏమంటే మాకు చదువుకున్న అల్లుడే కావాలి- అదొక్కటి గుర్తుంచుకోండి చాలు!" అన్నది.

"మీరు నిశ్చింతగా ఉండండి- మా మేనల్లుడే ఒకడున్నాడు. చక్కని కుర్రవాడు. వాడు కాకపోతే ఇంకా చాలామంది ఉన్నారు. మీకు తగిన అల్లుడిని నేను తెస్తాగా" అని ఏవేవో చెప్పి పోయాడు దాసప్ప.

అసలు సంగతేంటంటే ప్రక్కనే ఉన్న బసినేపల్లిలో రమేష్ అనే మోసగాడు ఒకడు ఉండేవాడు. వాడికి ఇప్పుడు పెళ్ళి చేసుకోవాలని మోజు పుట్టింది. అందుకని అతను దాసప్పకు ప్రత్యేకంగా కొన్ని డబ్బులిచ్చి "ఇదిగో మామా, నువ్వేం చేస్తావో తెలీదు- నాకు మంచి సంబంధం చూసి పెట్టు" అన్నాడు.

దాసప్ప ఇప్పుడు వాడిని రమ్మకు ముడి- పెడదామనుకున్నాడు. ఆ సంబంధం

గురించి చెప్పగానే రమేష్ ఎగిరి గంతు వేసాడు. "కానీ ఒరే, వాళ్ళ అల్లుడికి ఇంగ్లీషు బాగా వచ్చి ఉండాలటరా, నీకు ఇంగ్లీషు వచ్చా?" అని అడిగాడు దాసప్ప.

"ఓఁ ఐదో క్లాసులో నన్ను మించినవాడే లేకుండే!" అన్నాడు రమేష్.

"మరి వాళ్ళు కొంచెం బలం ఉన్నవాళ్ళు.." అన్నాడు దాసప్ప.

"నాకూ ఉన్నదిలే మామా, బలం!" అన్నాడు రమేష్.

మరుసటి రోజున దాసప్ప, రమేష్ ఇద్దరూ నాగసముద్రంకి వచ్చారు. రామయ్య, లక్ష్మమ్మ వారిని ఆహ్వానించారు. రమేష్ కొత్త బట్టలు వేసుకొని, రోడ్డ్ గోల్డ్ ఉంగరాలు, చైన, వాచి పెట్టుకున్నాడు. ఓ పెద్ద సెల్ ఫోను కూడా అద్దెకు తెచ్చుకున్నాడు. వాటిని చూసి "అబ్బో! పిల్లవాడిది గొప్ప కుటుంబమే" అన్నది లక్ష్మమ్మ దాసప్పతో గుసగుసగా.

"మరేమనుకున్నారు, వాడిదంతా లక్ష్మీ రేఖ"

అన్నాడు దాసప్ప, చకచకా వాళ్ళిచ్చిన స్వీటు తింటూ.

అంతలో రమేష్ "నాకు ఇంగ్లీషు కూడా వచ్చుండీ, మీరు ఇంగ్లీషు వచ్చిన అల్లుడి కోసం చూస్తున్నారటగా, దాసప్ప మామ చెప్పాడు" అన్నాడు.

"ఏది బాబూ! ఒకసారి ఇంగ్లీష్ లో మాట్లాడు" అన్నది లక్ష్మమ్మ, మురిపెంగా.

రమేష్ తడుముకోకుండా వెంటనే ABCDEFGH అన్నాడు.

రామయ్య అతనికేసి ఒకలాగా చూసాడు. వెంటనే రమేష్ నవ్వుతూ రామయ్య చేతులు పట్టుకొని, "హౌ ఆర్యూ? హౌడూయుడూ?" అన్నాడు.

రామయ్య ముఖం వెలగటం చూసి "ట్వింకిల్ ట్వింకిల్ లిటిల్ స్టార్- హౌ ఐ వండర్ వాట్ యూ ఆర్!" అన్నాడు రమేష్.

"భలే భలే- అంటే ఏంటి నాయనా?" అన్నది లక్ష్మమ్మ, ముచ్చట పడుతూ.

"స్టార్ లాగా వెలిగే ముఖం మీది- మరి మీరు

నిజంగానే గొప్ప స్టార్ కాదు గద?!" అన్నాడు రమేష్ గొప్పగా ముఖం పెట్టి.

"అబ్బ మా కాబోయే అల్లుడికి ఇంగ్లీషే కాదు- తెలుగు కూడా ఎంత బాగా వచ్చో!" అని మురిసిపోయింది లక్ష్మమ్మ.

"నువ్వు ఎంతవరకూ చదివావు బాబూ?" అని అడిగాడు రామయ్య, కొంచెం అనుమానంగా.

రమేష్ ఏదో అనబోయేంతలో పోస్టుమ్యాన్ వచ్చి 'పోస్టు' అని గట్టిగా అరిచాడు. లక్ష్మమ్మ బయటికి వచ్చి చూస్తే ఓ ఉత్తరం! ఆమె దాన్ని లోనికి తీసుకొచ్చి, అందరికీనీ చూసి, ఏం చెప్పాలి- ఈ ఊళ్లో ఒక్కరికి కూడా చదువు రాదు నాయనా! నువ్వే దీన్ని కాస్త చదివి పెట్టు" అని కాబోయే అల్లుడి చేతికి ఇచ్చింది.

రమేష్ ఒక్క క్షణం బిత్తరపోయాడు. ఈ స్థితిని అతను ఊహించలేదు. అతను ఆ ఉత్తరాన్ని పట్టుకొని తిప్పి తిప్పి చూస్తూ గట్టిగా ఏడవటం మొదలు పెట్టాడు.

అక్కడున్న వాళ్లందరికీ ఏమీ అర్థం కాలేదు. అయినా మరి కాబోయే అల్లుడు ఏడుస్తున్నాడంటే మరి- 'ఎవరో ఒకరు చనిపోయే ఉంటారు' అనిపించింది అందరికీ.

తక్షణం అక్కడ ఉన్న వాళ్లందరూ బిగ్గరగా ఏడవటం మొదలు పెట్టారు. వాళ్ల ఏడుపులు విని చుట్టు ప్రక్కల ఇళ్ళలోంచి అమ్మలక్కలు చాలామంది బిరబిరా వచ్చారు. వీళ్ళ ఏడుపులు విని వాళ్ళూ శోకాలు మొదలు పెట్టారు.

ఇట్లా కొంత సేపు జరిగాక, బయటి ఊరినుండి అటుగా వెళ్తున్న యువకుడొకడు "అయ్యా! దూర

ప్రయాణంలో ఉన్నాను. త్రాగేందుకు కొంచెం మంచి నీళ్ళిస్తారా?" అన్నాడు బయటినుండి. అంతలోనే వీళ్ళు ఏడవటం చూసి, "ఎందుకమ్మా ఏడుస్తున్నారు?" అని అడిగాడు లక్ష్మమ్మని.

లక్ష్మమ్మ గుండెలు బాదుకుంటూనే ఆ ఉత్తరాన్ని అతని చేతుల్లో పెట్టింది. అతను ఆ ఉత్తరాన్ని చదివి, గట్టిగా నవ్వి, "దీనికి మీరంతా ఎందుకేడుస్తున్నారు, సంతోష-పడాలిగాని?! మీ పెద్దబ్బాయికి కొడుకు జన్మించాడట!" అనే సరికి అందరూ నోళ్ళు వెళ్ళ బెట్టారు.

వెంటనే రామయ్య రమేష్ కాలర్ పట్టుకొని "ఏరా! ఎందుకురా, ఏడ్చావు?! మర్యాదగా ఇప్పుడైనా నిజం చెప్పు!" అన్నాడు.

"మరండీ, నాకు అసలు చదవటం రాదు కదండీ, ఆ సంగతి గుర్తొచ్చి ఏడ్చాను- అంతేనండీ!" అని కాలర్ విడిపించుకొని పారిపోయాడు రమేష్.

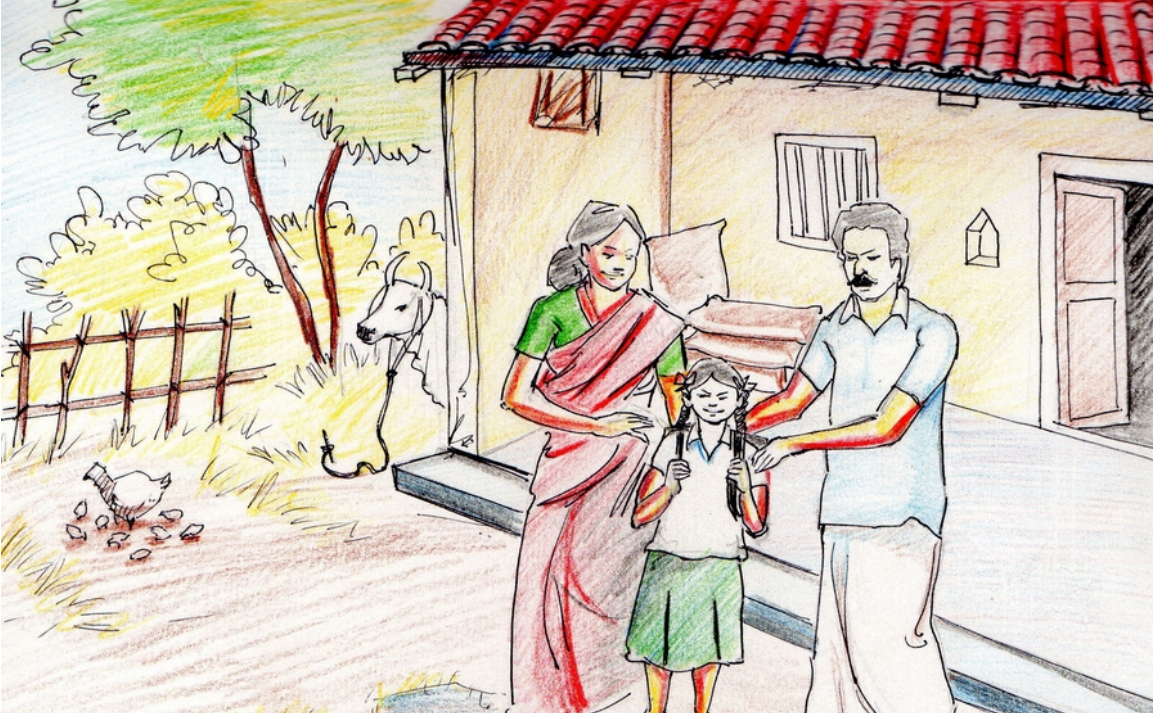
దాసప్ప కూడా పంచె సర్దుకుంటున్నవాడు సర్దుకుంటున్నట్లే తటాలున పారిపోయాడు. వాళ్ళ మోసానికి రామయ్య నోరు తెరిచాడు. అంతలో ముందుగా తేరుకున్న లక్ష్మి ఆ వచ్చినతని చెయ్యి పట్టుకొని "బాబూ! నీకు పెళ్లైందా? ఎంత వరకూ చదివావు? ఇంగ్లీషు వచ్చా? మీ వాళ్ళు ఏం చేస్తుంటారు?" అని వరస ప్రశ్నలు కురిపించింది.

రమ్య అదృష్టం, అతనికి ఇంకా పెళ్ళి కాలేదు; తగిన సంబంధం కోసం చూస్తున్నాడు; కుటుంబం మంచిది; ఆరోజే చిన్న ఉద్యోగం కూడా దొరికింది- అన్నిటినీ మించి అతనికి రమ్య, వాళ్ళ ఊరివాళ్ళు అందరూ నచ్చారు! రమ్యకు కూడా అతను నచ్చేసాడు- ఇంకేముంది? నెల తిరిగే సరికల్లా రమ్య పెళ్ళి ఆ కుర్రాడితో ఘనంగా జరిగింది!

ఎట్టకేలకు రామయ్య-లక్ష్మమ్మలకు ఇంగ్లీషు అల్లుడు దొరికాడు!

ఏ కాలు జారినా పిర్తకే మోసం!

పట్టుదల

మూలం: వి.శిరీష, పదవ తరగతి, పి.వి.ఆర్.జడ్.పి.హెచ్.స్కూల్, గుండువారి పల్లి, అనంతపురం జిల్లా.
కథనం, మార్పు చేర్పులు : కొత్తపల్లి.

చిన్నపల్లి బళ్ళో ఎనిమిదో తరగతి చదివే స్వాతి చాలా తెలివైనది. తను చక్కగా చదువుతుంది; పాఠాలు శ్రద్ధగా వింటుంది; ఆటలూ చక్కగా ఆడుతుంది. అంతే కాదు ఆ పాపకు చాలా ధైర్యం కూడా.

పద్ధతి ప్రకారం వాళ్ల బడిలో ప్రతిరోజూ చివరి పీరియడ్‌ని ఆటలకు కేటాయించారు. కానీ వాళ్ల బడికి మటుకు 'డ్రీల్ సార్' లేడు! దాంతో పిల్లలంతా ఎవరికి తోచిన ఆటలు వాళ్ళు, వాళ్లకు తోచినట్లు ఆడుకునేవాళ్ళు;

కానీ పద్ధతి ప్రకారం ఆడే ఆటలేవీ వాళ్లకు తెలీదు. ఒక్కోసారి ఆటల్లో వాళ్లకు దెబ్బలు తగిలేవి; ఒక్కోసారి పొట్లాటలు అయ్యేవి- అలాంటప్పుడంతా మిగిలిన టీచర్లు వాళ్లనే తిట్టేవాళ్ళు- "ఎవరు ఆడుకోమన్నారు మిమ్మల్ని?! ఊరికే దెబ్బలు తగిలించుకొని మా మీదికి తెస్తారు?!" అనేవాళ్ళు.

ఒకసారి స్వాతి వాళ్లమ్మని వెంటబెట్టుకొని పట్నం వెళ్ళింది. సాయంకాలం అవుతుండగానే పట్నపు బడిలో పిల్లలు ఆటలు మొదలెట్టారు. ఆటల్లో వాళ్ల కదలికల్ని, నైపుణ్యాన్ని గమనిస్తూ నిలబడిన స్వాతి ఆశ్చర్యపోయింది. అదంతా వాళ్లకి శిక్షణ ఇస్తున్న 'పి.డి.సార్' ప్రతిభే అని తెల్సిపోయిందా పాపకు!

దాంతో "మాకు కూడా ఇట్లా 'పి.డి.సార్' ఉంటే ఎంత బాగుంటుంది కదా" అని ఆలోచన మొదలైంది ఆమెకు. వెంటనే ఆ కనిపించిన డ్రిల్సార్ దగ్గరికే పోయి "సార్! మీరు మా బడికొచ్చి మాకు కూడా ఆటలు నేర్పించరాదా సార్?" అని అడిగింది.

ఆ సార్ ఆశ్చర్యపోయి, "ఇంతకీ మీదే ఊరు పాపా?!" అని అడిగాడు. తర్వాత చెప్పాడు-"చూడు పాపా! మీ బడికి పిఇటి పోస్టు లేదు- ముందు మీ హెడ్మాస్టరు గారితో చెప్పండి మీరంతా. ఒక్కొక్కళ్ళే వెళ్తే లాభం లేదు- పిల్లలంతా వెళ్లి అడిగితే, అప్పుడు ఆయన పై అధికారులకు చెబుతారు. ఆయన మాట మీద మీ బడికి పిఇటి పోస్టు మంజూరు చేస్తారు" అని చెప్పాడు.

మరునాడు స్వాతి బడికి రాగానే తన స్నేహితులకు ఆ సంగతి చెప్పి, "రండి- మనందరం కలిసి హెడ్మాస్టరు సార్ని అడుగుదాం" అంది.

వాళ్లంతా భయపడ్డారు- "ఏయ్! నీకేమైనా పిచ్చి పట్టిందా?! హెచ్ఎం సారు- ఏమనుకుంటున్నావో- మేం రాం. మనకేమీ డ్రిల్సారు అవసరం లేదు అసలు- ఇట్లా ఆడుకోవటమే బాగుంది" అని వెళ్లి పోయారు.

కాని స్వాతి చాలా పట్టుదల గల అమ్మాయి.

ఒకసారి ఏదైనా అనుకున్నదంటే సులభంగా వదిలేది కాదు. అదీగాక పట్నపు బడిలో పిడిసార్ని చూసింది కద! ఆ సార్ చాలా నచ్చాడు ఆ పాపకు.

'మరేం చేయాలి?' అని ఆలోచించి, ఆ పాత తనకై తాను ఒక అర్థి రాసింది: "గౌరవనీయులైన హెచ్‌యం సారుకు- మన బడిలో పిఇటి సార్ లేకపోవటం వల్ల చాలా సమస్యగా ఉంది. పిల్లలకు శరీరశిక్షణ

లభించటం లేదు. దయచేసి మన బడికి ఒక పిఇటి సారును పెట్టించండి" అని రాసి, దానిమీద తనకు తెలిసిన పదిమంది పిల్లలతో సంతకాలు పెట్టించి, దాన్ని తీసుకెళ్ళి నేరుగా హెడ్మాస్టరు గారికి అందజేసింది.

'ఇదేంటి? సెలవు చీటీనా?' అని చదివిన హెడ్మాస్టరు, స్వాతికేసి చూసి కళ్ళెగరేసారు. "ఏంటి పాపా, ఇది?!" అన్నారు.

"సార్ మన బడికి 'పిఇటి సార్' ఉంటే బాగుంటుంది సార్. పిల్లలందరిదీ అదే కోరిక. కానీ అందరూ మీ దగ్గరికి వచ్చేందుకు భయపడుతున్నారు" అన్నది స్వాతి తల వంచుకొని.

హెడ్మాస్టరు గారికి ఆ పాపని చూసి ముచ్చటేసింది. అయినా ఆయనన్నారు "చూడు పాపా! నేను ఈ స్కూల్‌కి కేవలం హెడ్మాస్టరును. నీకు తెలుసా, నా పైన MEO గారు, DEO గారు ఇట్లా చాలా మంది ఆఫీసర్లు ఉంటారు. వాళ్లంతా ఒప్పుకుంటే తప్ప, మనకు ఇట్లా కొత్త టీచర్లు రారు. అర్థమైందా?" అని.

స్వాతి కళ్లలో నీళ్ళు తిరిగాయి. హెడ్డాస్టరుగారు అది చూసి మెత్తబడ్డారు- "సరేలే! నేను ఈ అర్జీ తీసుకొని, పై అధికారులకు పంపుతాను. తర్వాత వాళ్లు ఎలా అంటే అలా" అన్నారు.

ఒక వారం రోజుల తర్వాత స్వాతి మళ్ళీ హెడ్డాస్టరుగారి దగ్గరికి వెళ్లింది- ఆయన "ఏంటి? మళ్ళీ వచ్చావు?" అని అడిగారు.

"సార్! మరి.. డ్రీల్ సార్" అన్నది స్వాతి.

హెడ్డాస్టరుగారికి కోపం వచ్చేసింది- "నువ్వు ఏమనుకుంటున్నావు పాపా! మేం ఇన్ని సమస్యలతో సతమతమౌతుంటే- నువ్వు ఒక దానిని తయారయ్యావు- డ్రీల్ సార్ కావాలట! ముందు నువ్వు బయటకు వెళ్లు- నీకేమైనా కావాలంటే పోయి యంఈవోని అడుగు!" అని అరచారు.

ఆ అవమానానికి స్వాతి ముఖం ఎర్రబడ్డది. అయినా పట్టు వదలని స్వాతి ఆ మరుసటి రోజున మరో అర్జీ తయారు చేసింది. ఈసారి దాని మీద ఇరవై మంది బడిపిల్లల

సంతకాలు తీసుకుని, 'యంఈవో సార్' దగ్గరకు వెళ్లింది.

యంఈవోగారు ఆమె ఇచ్చిన అర్జీ తీసుకొని చదివి, "చూడు పాపా, ఇది మీ హెడ్డాస్టరు గారి ద్వారా రావాలి" అన్నారు.

కళ్లలో నీళ్ళు తిరగగా, ఆయన ఏం చేసారో, చివరికి ఏమన్నారో చెప్పింది స్వాతి. "నిజమే పాపా! హెడ్డాస్టర్లు రకరకాల పనులతో సతమతమౌతున్నారు. సరేలే, నీ అర్జీని నేను పై అధికారులకు పంపుతాను- అవసరమైతే నువ్వు వెళ్ళి డీయివో గారిని కలవాల్సి వస్తుంది- పోతావుగా?!" అన్నారాయన.

'సరే' అన్నట్లు తల ఊపింది స్వాతి.

"ఆయన నవ్వి, చిన్న పిల్లని నీకు ఇవన్నీ అవసరమా? ముందు నువ్వు మీ ఇంటికి వెళ్లు" అని పంపించేశాడు.

స్వాతికి అర్థమైంది- "యంఈవో గారు కూడా ఏమీ చేయరు- ఇక్కడ కూడా పని అవ్వదు" ఆ పాపకి చాలా బాధగా అనిపించింది- అయినా "ఒకసారి

అనంతపురం వెళ్ళి డీఈవో సార్ని కలిస్తే?" అనుకున్నది.

"ఓయ్.. నీకేమైనా పిచ్చి పట్టిందా? డీయివో సార్ అంటే ఎవరనుకున్నావు?" అన్నారు తోటి పిల్లలంతా. "ఆయన్ని చూసేందుకు మన సార్లు కూడా భయపడతారు" అన్నారు.

అయినా పట్టుదలగల స్వాతి సొంతగా డీయివో సార్ అఫీసు అడ్రస్ కనుక్కొని, అనంతపురం వెళ్ళింది.

అక్కడ చూస్తే ఎంతో మంది టీచర్లతో అఫీసు అంతా ఒక సంత లాగా ఉంది. అక్కడున్న టీచర్లంతా ఈ పాప ఎందుకొచ్చిందో తెలుసుకొని, వెటకారంగా నవ్వారు. స్వాతి చాలా చిన్నబోయింది. బాగా నిరుత్సాహపడింది.

అయితే సరిగ్గా ఆ సమయంలో అక్కడికొచ్చారు, పట్నంలో తను చూసిన 'పీడిసార్'. ఆయన స్వాతిని చూడగానే దగ్గరికొచ్చి, "ఏంటి పాపా! నువ్విక్కడ?!"

ఒక్కదానివీ ఇంతదూరం వచ్చావేమి?" అని అడిగారు. స్వాతి తను తెచ్చిన అర్జీని చూపింది ఆయనకు.

అది చూడగానే ఆయన తటాలున దాన్ని తీసుకొని, నేరుగా లోపలికెళ్ళి డీయివో గారితో ఏదో మాట్లాడారు. డీయివోగారు వెంటనే స్వాతిని లోపలికి పిలిపించుకొని, ఆమె తెచ్చిన అర్జీని చదువుతూ, మొదట

తన వివరాలు, స్కూల్ వివరాలు అడిగారు. ఆ తర్వాత "అర్జీ ఇవ్వడానికి నువ్వు ఇంత దూరం రావాలా? మీ హెడ్క్వాటర్లు సార్కి సరిపోయేది గదా!" అన్నారు.

"సార్ మొదట అర్జీ ఆయనకే ఇచ్చాను సార్! ఆయన నా మీద కోపగించుకొని యంఈవో సార్ని కలవమన్నారు. ఆ సార్ దగ్గరకు వెళ్తే 'మా పై ఆఫీసరు డీయివో గారు ఉంటారు- ఇదంతా మా చేతిలో ఉండదు' అన్నారు. "చివరికి నేను ధైర్యం చేసి ఇట్లా మీ దగ్గరికి వచ్చాను" అన్నది.

డీయివో గారు నవ్వారు- "లేదు పాపా! యంయీవో గారు నాలుగు రోజుల క్రితమే నాకు ఫోను చేసి మాట్లాడారు. నువ్వు అర్జీ ఇచ్చిన సంగతి చెప్పారు. త్వరలో మీ బడికి

ఒక పిఇటి పోస్టు మంజూరు చేయాలని మేం నిర్ణయించాం కూడా. ఏమైనా నీ ధైర్యం, పట్టుదల మాత్రం మెచ్చుకోదగినవి. ప్రతి బడిలోనూ నీలాంటి పిల్లలు ఒకరిద్దరు ఉన్నా చాలు- మన వ్యవస్థ అంతా మంచిదారిన పడుతుంది" అని మెచ్చుకొని, స్వాతికి షేక్‌హ్యాండ్ ఇచ్చి, "ఇదిగో- ఈ పాపని జాగ్రత్తగా వాళ్ళు ఊరు చేర్చు" అని ఓ మనిషిని వెంట ఇచ్చి మరీ పంపారు.

మరుసటి నెలకల్లా చిన్నపల్లి బడికి కొత్త పీఈటీ సార్ వచ్చారు. ఆయన పిల్లలకు ఎన్నెన్ని ఆటలు నేర్పారో!

ఒక్క పాప పట్టుదల వల్ల ఇంత జరిగింది. ఇక మనందరం పట్టుబడితే ఎన్నెన్ని మంచిపనులు జరుగుతాయో?!

1 మి	2 థి	3 లా	4 న	5 గ	6 రం
7 ని	8 *	9 స	10 *	11 రం	12 గు
13 స	14 దు	15 ట	16 లా	17 *	18 ల
19 దు	20 క్కె	21 *	22 ల	23 ల	24 మం
25 *	26 ని	27 లా	28 *	29 న్నె	30 దు
31 టం	32 *	33 జు	34 ట్టు	35 *	36 గ

వి. నాగ శరణ్
Vijai Saran
ఆరవేండ్ మోడర్ స్కూలు
మంగళగిరి.

వి. నాగ శరణ్ రెడ్డి
Vijai Saran
ఆరవేండ్ మోడర్ స్కూలు
మంగళగిరి.

పదరంగం-84 కు సరైన సమాధానం,
పంపిన పిల్లలు. వీళ్ళు ముగ్గురికీ
ఈ మాసపు కొత్తపల్లిని
బహుమతిగా పంపుతున్నాం!

చింపిరి చింపు

రచన: యం. శివ లక్ష్మి, ఇమెయిలు

అనగా, అనగా ఓ అడవిలో ఒక కోతిపిల్ల ఉండేది. దాని పేరు చింపు. అది ఆడుతూ, పాడుతూ, చలాకీగా అడవిలో తిరుగుతూ అందరికీ సహాయం చేస్తూ ఉండేది.

అయితే మిగిలిన జంతువులన్నీ చింపుని ఏమైన పనులున్నప్పుడు దగ్గరికి రానిచ్చేవి

తప్పిస్తే, మిగిలిన సమయాల్లో పూర్తిగా దూరం పెట్టేవి.

-కారణం? చింపు మురికిగా ఉండటమే! చింపూ రోజంతా పని చేసేది, చెమటలు కక్కింది, సరిగా స్నానం చేసేది కాదు; మంచి బట్టలు కూడా వేసుకునేది కాదు.

కాని ఈరోజెందుకో, అది సూటు, బూటు వేసింది; తలకు నూనె పెట్టింది; చక్కగా దువ్వుకుంది; ముఖానికి పాడర్ రాసుకున్నది; అందంగా ముస్తాబైంది; దర్జాగా రోడ్డు మీద వెళ్తు ఉంది!

"ఎప్పుడు మురికిగా ఉండే కోతి పిల్ల ఈ రోజు ఇంత చక్కగా ఎందుకు తయారయిందబ్బా?" అని దాన్ని చూసిన జంతువులన్నిటికీ విచిత్రంగా తోచింది.

"చింపు స్వయంవరానికి వెళ్తున్నట్లు ఉన్నాడు" అని గాడిద హేళనగా నవ్వింది.

"చింపిరి చింపూ! ఎక్కడికీ, వెళ్తున్నావు? ఎక్కడ ఊడుస్తావు, ఈ రోజు?" అని జింక అడిగింది, వెటకారంగా.

"ఏయ్! ఎటు, పోతున్నావు? ఆగు!

దుంపలు ఏరటంలో నాకు సహాయం చేయాలి- రా!" అని కుందేలు గద్దించింది.

అయినా చింపు ఎవ్వరికీ ఏమీ సమాధానం చెప్పలేదు. తనకి ఏమీ పట్టనట్లు, వాళ్లందరికేనీ పొగరుగా చూసి నడుచుకుంటూ పోసాగింది.

దాంతో తోడేలుకు చాలా కోపం వచ్చింది.

"ఎంత పొగరు! ఎంత కావరం?! ఈ చింపిరి చింపుకి మనమంటే ఎంత చులకనో చూడు!! మనల్ని కాదని ఇది ఈ అడవిలో ఎట్లా బ్రతుకుతుందో చూస్తాను" అని కోపంతో రగిలిపోయింది.

"ఇది మనల్ని అందరినీ ఎగతాళి పట్టించి, తనొక్కటే ఎక్కడికో పొదామనుకుంటున్నది. అదేమీ కుదరదు. ముందు మనందరం ఇది ఎక్కడికి వెళ్తుందో చూద్దాం- తర్వాత దీని పని పడదాం, పదండి!" అంది ఏనుగు.

"సరే సరే" అన్నాయ్ మిగిలిన జంతువులు.

చింపు నడిచి నడిచి చెరువు పక్కన- ఉన్న ఓ పొద దగ్గర ఆగింది. దానినే అనుసరిస్తూ

వస్తూన్న జంతువుల గుంపంతా దానితోబాటే ఆగింది.

అప్పుడు చూసాయవి- ఆ పాద అంతా రకరకాల పువ్వులతో అలంకరించబడి చాలా అందంగా ఉంది! కొంగలు అతిథుల కోసం విందు ఏర్పాట్లు చేస్తున్నాయి! నెమళ్ళు, తాబేళ్లు కోలాహలంగా అటు ఇటు తిరుగుతున్నాయి! అవన్నీ ఏదో పార్టీకి వచ్చాయి!

ఏమీ అర్థం కాక, అయోమయంగా చూస్తున్న జంతువుల గుంపుతో చింపు చెప్పింది- "చూడండి మిత్రులారా! మీ అందరికీ చాలా కృతజ్ఞతలు! విషయం ఏమిటంటే, ఈరోజు నా మిత్రురాలు టుమ్మి పుట్టినరోజు. దానికి 'మిమ్మల్ని అందరినీ ఆహ్వానించాలి' అనుకున్నాను. కానీ నాకు తెలుసు- 'మీరు అందరూ బిజీగా ఉంటారు- ఎవరివో పుట్టినరోజు వేడుకలు జరుగుతున్నాయి రమ్మంటే మీరు ఎవ్వరూ రారు' అని! ఆందుకే ఈ పథకం వేసాను- ఎప్పుడు మురికిగా ఉండే నేను చక్కగా

ముస్తాబై వెళ్తుంటే, 'కుతూహలం కొద్దీనైనా మీరంతా నా వెంట వస్తారు' అని ఈ పని చేసాను. మీరంతా నన్ను క్షమించాలి" అంది. చింపు తెలివికి అవన్నీ ఆశ్చర్యపోయాయి, ఇంతలో మర్రి చెట్టు మీద నుండి ఉడతమ్మ దిగి వచ్చి టుమ్మిని పిలిచింది- ఇదిగో టుమ్మి! ఎవరెవరు వచ్చారో చూడు! త్వరగా బయటకి రా!" అని పిలిచింది.

టుమ్మి బయటకి వచ్చి "హోయ్ చింపూ, హోయ్ ఏనుగు మామా! హోయ్ అందరూ! హమ్మయ్య! వచ్చారా! మీరెవ్వరూ రాలేదనే బెంగ పడుతున్నాను!" అంది. జంతువులన్నీ సిగ్గు పడుతూ నవ్వాాయి. టుమ్మికి పుట్టినరోజు శుభాకాంక్షలు తెలిపాయి.

"వీళ్లందరినీ నేనే పిల్చుకొచ్చాను. ఇకనుండి వీళ్లంతా కూడా నీ మిత్రులు" చెప్పింది చింపూ.

"పదపద.. కేక్ కోడ్డాం! టైం అయ్యింది" అని టేబుల్ దగ్గరకి తీసుకెళ్ళింది చింపు. టుమ్మి

కేకు కట్ చేసే అతిథులందరికీ తినిపించింది. అంతలో "మీ అమ్మా, నాన్న ఎక్కడ టుమ్మీ?!" అని అడిగింది తోడేలు. టుమ్మీ ముఖం చిన్నబోయింది. కళ్లలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

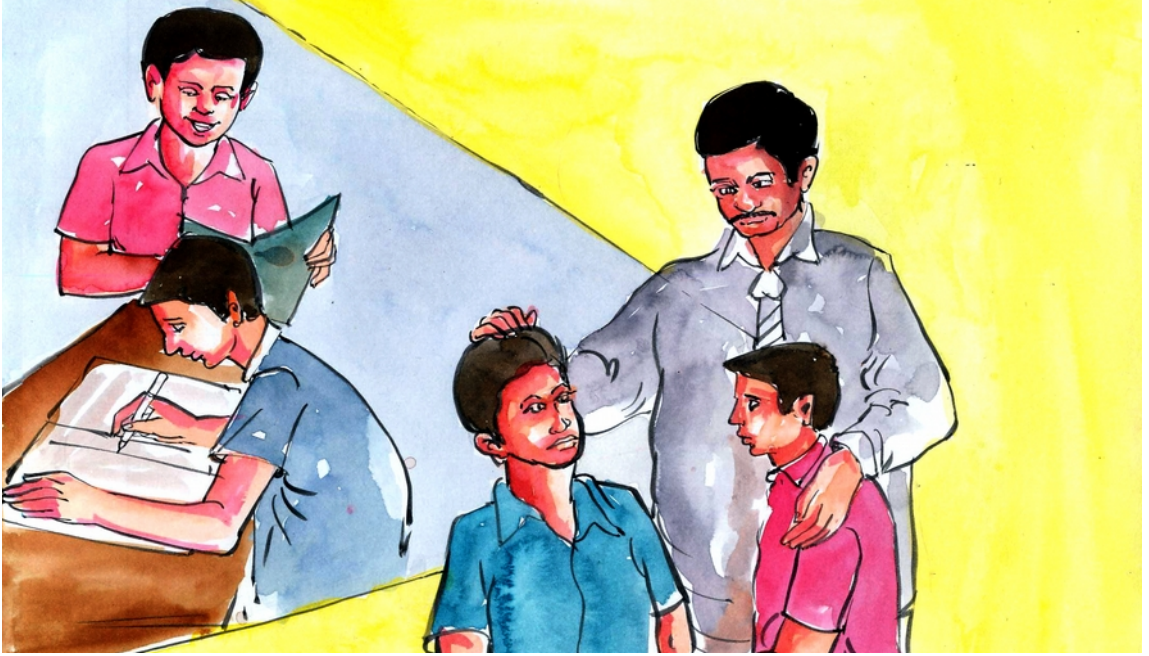
"మీకు తెలియదు కదూ? టుమ్మీకి అమ్మా-నాన్న లేరు. ఎప్పుడో చనిపోయారు. దాంతో టుమ్మీ ఊరికే కూర్చోని ఎప్పుడూ ఏడుస్తూ ఉండేది. ఆ సమయంలో టుమ్మీకి చింపూతో స్నేహం కుదిరింది. దాన్ని అమ్మ కంటే ఎక్కువగా చూసుకుంది చింపూ. దాని

సాయం వల్లనే టుమ్మీ కోలుకుని, ఇప్పుడు ఇంత పెద్దదయింది. ఈ పుట్టిన రోజు వేడుకలను కూడా చింపూనే ఏర్పాటు చేసింది- తెలుసా? 'నాకు ఎవ్వరూ లేరు' అని టుమ్మీ బాధ పడుతుంటే "లేదు టుమ్మీ! మనకి చాలా మంది ప్రాణ స్నేహితులు ఉన్నారు" అని చెప్పి, మీ అందరినీ ఇక్కడికి తీసుకొచ్చింది" వివరించింది అక్కడికొచ్చిన గొల్లభామ.

"బయటికి ఎప్పుడు అల్లరి చిల్లరిగా కనిపించే మురికి కోతిపిల్ల 'చింపిరి చింపూ' మనసు మాత్రం పాలంత తెల్లనిది; సెలయేటి నీరంత స్వచ్ఛమైనది" అని తెలుసుకున్నాయి అడవిలోని జంతువులన్నీ.

"స్నేహానికి విలువ కట్టలేం; 'ఎవరికైనా రూపం కాదు- గుణం ముఖ్యం' " అని పాడాయి. ఆ రోజే కాదు; తర్వాత ఏనాడూ టుమ్మీకి ఇక ఒంటరితనం గుర్తుకే రాలేదు- అంతగా అవన్నీ కలిసి పోయాయి!

వచ్చి రాని మాట, ఊరీ ఊరని ఊరగాయ రుచి!

మంచి మిత్రులు

రచన : కంకణాల వల్లి స్కూల్ పిల్లలు.

మార్పు చేర్పులు : కొత్తపల్లి

సౌజన్యం: శ్రీ మద్దిరాల శ్రీనివాసులుగారు, ఉపాధ్యాయులు.

అమరాపురం రవి, కిరణ్ మంచి స్నేహితులు. ఇద్దరూ కలిసి మెలిసి ఉండేవాళ్ళు; కలిసి చదువుకునేవాళ్ళు; కలిసి ఆడుకునేవాళ్ళు. అయినా చదువుల్లోను, ఆటపాటల్లోను 'నువ్వా-నేనా' అన్నట్లు పోటీ పడేవాళ్ళు; ప్రతి పనిలోనూ ముందుండేవాళ్ళు; దాంతో

ఉపాధ్యాయులకు వాళ్ళంటే చాలా అభిమానం ఉండేది.

అయితే అమరాపురంలో కొన్నేళ్ళు నుండి వరసగా వర్షాలు తగ్గిపోతూ వచ్చాయి. ఆ ఏడాదైతే త్రాగేందుకు కూడా నీరు లేక జనం అల్లాడిపోయారు. చిన్న రైతుల పరిస్థితి ఐతే

ఘోరంగా తయారైంది. ఎక్కడ చూసినా ఎండిపోయిన చేన్లు కనిపించసాగాయి.

'ఇక తప్పదు-నగరానికి వలస పోవలసిందే' అని తయారైన వాళ్లలో రవి తల్లిదండ్రులు కూడా ఒకళ్ళు. ఆ రోజున రవి తన పుస్తకాలన్నీ మూటగట్టి కిరణ్ కి ఇచ్చేసాడు- "వేరే ఎవరైనా పిల్లలకు పనికొస్తాయేమో ఇవ్వు. ఇంకో రెండు రోజుల్లో మేం ఎట్లాగూ సిటీకి వెళ్ళిపోతాం. నేనైతే చదువు మానేసినట్లే" అంటూ.

అది విని కిరణ్ కి ఏడుపు వచ్చింది.

స్నేహితుడిని తలచుకొని వాడు చాలా దిగులు చెందాడు. రోజంతా ముభావంగా ఉండిపోయాడు. ఆ రోజు సాయంత్రం కల్లా

వాడికి జ్వరం వచ్చేసింది.

తరువాతి రోజున రవి-కిరణ్ ఇద్దరూ బడికి రాకపోయేసరికి ఉపాధ్యాయులందరికీ సంగతి తెల్సింది. వాళ్లలో ఒక అయ్యవారు రవి వాళ్ళింటికి, కిరణ్ వాళ్ళింటికి వెళ్ళి పలకరించి వచ్చారు. "గడవటం కష్టంగా ఉన్నది సార్. మా వాడి చదువు మాన్పించటం ఇష్టంగా లేదు గానీ, ఏం చెయ్యమంటారు? మాకు వేరే అవకాశం లేదు!" చెప్పాడు రవి వాళ్ళ నాన్న.

"ఎవరో పట్నం వలస పోతున్నారని వీడు దిగులు పెట్టుకుంటే అవుతుందా? వీడి చదువు వీడు చదువుకోవాలి, అంతే" అన్నాడు కిరణ్ వాళ్ల నాన్న. ఆయన ఊళ్ళో కిరాణా వ్యాపారి.

అయ్యవారు ఆయనకు నచ్చ జెప్పారు- "చూడండి, వీళ్ళిద్దరూ మంచి స్నేహితులు, కలిసి బాగా చదువుకుంటారు. ఆ పిల్లాడి కుటుంబం కష్టాలలో ఉంది. మీలాంటి వాళ్ళు వాళ్ళకు కొద్దిగా సాయం చేస్తామంటే, మేం- ఉపాధ్యాయులం కూడా మావంతు

సాయం మేం చేస్తాం. ఏవేవో మొక్కుబళ్లనీ, దేవుడికి-గుడికి అని మీరు ఎంతో కొంత ఖర్చు పెడుతూనే ఉంటారు కదా; ఇది ఈ రూపంగా దేవుడికి చేస్తున్న సేవ అనుకుంటే, చూడండి మరి. విద్యాదానం కూడా ఊరికే పోదు" అని.

ఆయన మాటలు కిరణ్ తల్లిదండ్రులను కదిలించాయి. ఆరోజు దీపాలు పెట్టే వేళన కిరణ్ వాళ్ల నాన్న రవి వాళ్లింటికి వెళ్లి, చెప్పాడు- "చూడండి, మీరు వలస పోతామంటే నేను కాదనేది లేదు. అయితే పిల్లల్ని దృష్టిలో పెట్టుకొని, వేరే మార్గం ఏదైనా ఆలోచిద్దాం. కరువు ఉన్న ఈ కొద్ది నెలలూ మా దుకాణంలోనే ఏదైనా పని కల్పిస్తాను. మీ కుటుంబం నడిచేందుకు అవసరమయ్యే డబ్బులు కూడా మా వంతు బాధ్యతగా మేం సర్దుతాం. అలా కాదంటే, పోనీ- మీ పిల్లాడిని ఇక్కడే- మా ఇంట్లో వదిలి వెళ్తామంటే అదీ పర్లేదు- మాకు ఇద్దరు కొడుకులనుకుంటాం. వాడిని మేం చదివిస్తాం- మీరు ఎలాగంటే అలా చేద్దాం"

అన్నారు.

అది విని రవి తల్లిదండ్రులు ఊళ్ళోనే ఉండేందుకు నిశ్చయించు-కున్నారు. ఆ మాట వినగానే రవి ఎగిరి గంతేసాడు. కిరణ్ జ్వరం మాయం అయిపోయింది!

మరుసటి రోజున ఎప్పటిమాదిరే చెట్టపట్టాలు వేసుకొని బడికొచ్చిన రవి-కిరణ్లను చూసి బడిలో ఉపాధ్యాయులతో సహా అందరూ ఎంతో సంతోషపడ్డారు. అందరూ వాళ్ల తల్లిదండ్రులను అభినందించారు.

తర్వాతి ఏడాది వానలు బాగా పడ్డాయి. చెరువులు నిండాయి. పంటలు బాగా పండాయి. రైతుల కష్టాలు తీరాయి. రవి తల్లిదండ్రులు మళ్ళీ నిలద్రొక్కుకున్నారు. ఇప్పుడు ఇద్దరి కుటుంబాలూ కూడా దగ్గరయ్యాయి.

ఆపదలో ఆదుకున్న వారే కదా నిజమైన ఆప్తమిత్రులు?! ఒకరికొకరు సహాయం చేసుకోవటమే కద, సామాజిక జీవనం అంటే?!

మిత్ర ద్రోహం

రచన: జి.వెంకటేష్, ఎనిమిదవ తరగతి, జడ్.పి.హెచ్.యస్, కోగిర, అనంతపురం జిల్లా.

అనగనగా ఒక అడవిలో ఒక కాకి, పిచ్చుక, చిలుక నివసించేవి.

అవన్నీ వేటికి అవి 'తామే గొప్ప' అనుకునేవి. ఆ విషయం మీద పిచ్చుక, చిలుక నిత్యం పోట్లాడుకునేవి. కాకి మటుకు ఎప్పుడైనా ఓసారి చిలుక మాట వినేది గానీ, పిచ్చుక మాటల్ని మాత్రం అసలు పట్టించుకునేది కాదు.

"అడవిలో అల్లంత దూరంగా ఉన్న ఆ

కొండను ఎవరు తొందరగా దాటేస్తారో వాళ్లే గొప్ప" అంది చిలుక ఓసారి.

"దానిదేముంది, నీకంటే ముందు నేను దాటగలను" అంది పిచ్చుక.

"మరైతే పందెం!" అనుకున్నాయి రెండూ.

ఆశ్చర్యకరంగా, ఆ పందెంలో చివరికి పిచ్చుకే గెలిచింది.

ఓడిపోయిన చిలుక అవమానంతో రగిలిపోయింది. "ఇంత చిన్న ఈ పిచ్చుక,

నన్ను ఓడిస్తుందా? దీన్ని ఏమైనా చేయాలి. చంపేయాల్సిందే" అనుకున్నది.

"కానీ ఎలాగ? పిచ్చుక చాలా చురుకుగా ఉంటుంది. నాకు దొరకనే దొరకదు" అని ఆలోచించి, అది కాకి దగ్గరకు వెళ్ళింది.

"పిచ్చుక చూసావా, మన గురించి ఏమని ప్రచారం చేస్తున్నదో? మనం ఒట్టి మోసగాళ్లమట! మనకంటే తనే బలవంతురాలట!" చెప్పింది.

"నాకూ అదంటే అస్సలు ఇష్టం అవ్వట్లేదు. ఏం చెయ్యాలో తెలీక ఊరుకుంటున్నాను" అన్నది కాకి.

"నాకైతే దాన్ని చంపేయాలన్నంత కోపంగా

ఉంది. నీ సాయం ఉంటే ఈ పాటికే దాన్ని ఏమైనా చేద్దును" కాకితో అన్నది చిలుక.

"కొండ మీద పెద్ద ముళ్ళ చెట్టు ఉంది చూసావా? నువ్వు, నేను ముందుగా ఆ చెట్టు కొమ్మను తుదకంటా నరికి, అయినా అట్లా పైపైన ఊరికే అతికించి ఉన్నదన్నట్లు పెడదాం. నేనేమో పిచ్చుకని అక్కడికి తీసుకొచ్చి మాటల్లో పెడతాను. నువ్వు పోయి కొమ్మమీద వాలు. కదిలేసరికి ఆ కొమ్మ నేరుగా వచ్చి పిచ్చుక మీద పడుతుంది; నేను ప్రక్కకు తప్పుకుంటాను- ఎలా ఉంది, పథకం?!" అన్నది కాకి.

ఆ తర్వాత పిచ్చుకను దాని మీద పడ్డ కొమ్మతో సహా తీసుకువెళ్లి, కుడివైపున ఉన్న ముళ్ళ పొదల్లోకి తోసిద్దాం" నవ్వింది.

అయితే వాటికి తెలీదు: వాటి మాటలను పిచ్చుక వింటున్నదని.

"ఇక్కడ నాకు నిజమైన మిత్రులెవ్వరూ లేరు. ఇలాగ, మిత్రులెవ్వరూ లేకుండా- ఈ అడవిలో ఉండవలసిన అవసరం ఏమున్నది?

ఇట్లా ఉండేకంటే మనుషులుండే ప్రాంతాలకు వలస పోతే నయం!" అనుకున్నది పిచ్చుక, బాధతో.

అయితే ఈ సంగతి తెలీని కాకి, చిలుక చెట్టుమీది కొమ్మని నరికి, అక్కడే ఓ చిన్న రెమ్మని ఊతంగా పైపైన నిల్చేట్లు పెట్టి ఉంచాయి. చిలుక ఆ ప్రాంతంలోనే వేచి ఉండగా, కాకి వెళ్లి పిచ్చుకను ఆ మాటా-ఈ మాటా చెబుతూ అక్కడికి పిల్చుకొచ్చింది.

అంతలోనే పైనున్న చిలుక గట్టిగా అరిచి, కొమ్మను క్రిందికి తోసిసింది. సిద్ధంగా ఉన్న పిచ్చుక కాకిని ఒక ప్రక్కకు నెట్టి, తాను

ఆకాసానికి ఎగసింది.

పిచ్చుక ఎగరటం చూసిన చిలుక తానూ ఎగరబోయింది కానీ, దాని రెక్కలు ముళ్ళ కొమ్మలో చిక్కుకొని, అది కూడా సూటిగా నేలరాలింది. క్రింద పడ్డ కొమ్మ కాకి-చిలుకలతో సహా కొండమీది నుండి క్రిందికి దొర్లుకుంటూ పోయింది!

చిలుకకు, కాకికి బాగా గాయాలు తగిలాయి. వాటిని చూసి జాలిపడిన పిచ్చుక, వెనక్కి తిరిగి వచ్చి, వాటిని లేవనెత్తింది. ప్రథమ చికిత్స చేసింది.

అవి రెండూ తమ తప్పును ఒప్పుకొని పిచ్చుకను క్షమాపణ కోరాయి. 'ఇంకెప్పుడు అలా చేయం' అని పశ్చాత్తాప పడ్డాయి.

"లేదులేండి- నేను ఇకమీద మనుష్యులు ఉండే ఊళ్ళలో ఉండాలనుకున్నాను. వెళ్తాను. మీరిక్కడే హాయిగా ఉండొచ్చు" అని పిచ్చుక ఒక్కతే ఎగిరిపోయింది.

కాకి, చిలుకలు దాని మంచి తనాన్ని తల్చుకుంటూ అక్కడే ఉండిపోయాయి.

నిజాయితీ

బొమ్మల కథ

"ఇతరుల వస్తువుల జోలికి వెళ్లకూడదు. చేసిన తప్పును తెలుసుకుంటే అందరూ ఆదరిస్తారు" అని ఏడో తరగతి అనిల్ రాసిన కథ ఇది...

రచన: ఎం. అనిల్, ఏడవ తరగతి, శాంతి నికేతన్ విద్యాలయం, జహీరాబాదు, తెలంగాణ.

రాజు, వాళ్లమ్మ ఒక రోజున దుకాణానికి వెళ్లారు.

బిల్లు కట్టే కౌంటరు దగ్గర్లో మూత లేని ఓ సీసా కనబడింది రాజుకు. ఆ సీసాలో సగానికి పైగా చాక్లెట్లున్నాయి.

రాజుకు వాటిని చూస్తే నోరూరింది.

అటూ ఇటూ చూసాడు. అక్కడ ఎవ్వరూ లేరు. వెంటనే రాజు అందులోంచి మూడు చాక్లెట్లు తీసి జేబులో వేసుకున్నాడు.

ఇంటికి రాగానే వాళ్లమ్మకు చూపించాడు వాటిని. "ఇవెక్కడివి? నేను కొనలేదే?" అని ఆశ్చర్యపోయింది రాజు వాళ్లమ్మ. "నేనే తీశాను- వాటిని తినాలనిపించింది!" అన్నాడు రాజు అమాయకంగా.

రాజు వాళ్లమ్మకు కోపం వచ్చింది. అట్లా ఎవరికీ చెప్పకుండా ఎందుకు తీసావు? అది దొంగతనం అవుతుంది! అట్లా చేయకూడదు! ఇతరుల వస్తువులను దొంగలించకూడదు! అది ఎంత అసహ్యపు పనో తెలుసా?" అని బాధ పడింది అమ్మ. రాజు చేసిన పనికి ఆమె కళ్లలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

రాజు వెంటనే తన తప్పు తెలుసుకున్నాడు. "ఇంకెప్పుడూ ఇట్లా చేయనమ్మా! అడగకుండా తీసుకుంటే పాపం, వాళ్ళకు నిజంగా కష్టమే" అన్నాడు.

రాజు వాళ్ల అమ్మ నవ్వి, రాజును ముద్దు పెట్టుకున్నది. "వెంటనే పో. ఆ

దుకాణం యజమానికి నువ్వు తెచ్చిన మూడు చాక్లెట్లూ ఇచ్చేసి- ఇంకెప్పుడూ ఇట్లా చేయనని చెప్పి రా!" అని పంపించింది.

దుకాణపు యజమాని రాజు నిజాయితీని మెచ్చుకున్నాడు. "అవును బాబూ! అడక్కుండా తీసుకోకూడదు. అయితే నువ్విప్పుడు మంచివాడివైపోయావు కదా, అందుకని నీకు ఇదిగో, బహుమతి!" అని వాటికి మరో మూడు చాక్లెట్లు కలిపి ఇచ్చి పంపాడు!!

"ఒక మనిషి వ్యక్తిత్వాన్ని అతనికుండే మిత్రులను బట్టి లెక్క గట్టవచ్చు"

పరిష్కారం

మూలం: పొన్నెబోయిన రమణ, ఏడవ తరగతి, కంకణాల వల్లి, ప్రకాశం జిల్లా.

సౌజన్యం: మద్దిరాల శ్రీనివాసులుగారు.

మార్పు చేర్పులు: కొత్తపల్లి

రంగాపురంలో నివసించే రామయ్య చిన్న ప్రభుత్వ ఉద్యోగి. తల్లి లేని బిడ్డ పద్మను అల్లారుముద్దుగా పెంచాడు. అయితే పద్మ చదువు అంతంత మాత్రమే. మూడు

ప్రయత్నాల తర్వాత పదోతరగతి పాసైంది. మరో నాలుగు ప్రయత్నాల తర్వాత ఇంటర్ ముగిసింది. ఇంక ఆమె బరువు దించుకోవాలని విశ్వ ప్రయత్నం చేసి,

గబగబా పది సంబంధాలు చూసి, పదకొండో సంబంధాన్ని నిశ్చయం చేసేసాడు రామయ్య.

"ఎందుకురా, అంత తొందర పడతావు? ఇంకొంచెం చదవనివ్వచ్చుగా?" అన్నాడు మిత్రుడు జగ్గయ్య.

"ఈ చదువులు ఏమీ ప్రయోజనం లేదు" తేల్చేసాడు రామయ్య.

"కానీ అంతంత కట్నం డబ్బులు ఎక్కడినుండి తెస్తావు? కట్నం లేని సంబంధాలు చూడు"

"దొరకట్లేదురా! కట్నం ఇవ్వాలిందే. రోజులు ఇంకా అట్లానే ఉన్నై. ప్రసాద్ మంచోడే దొరికాడు. గవర్నమెంటు ఉద్యోగం. ఇప్పుడు అడ్వాన్సుగా సగం కట్నం ఇచ్చేసాను. మిగతాది పెళ్ళికి ముందు

ఇస్తానని చెప్పాను. ఒప్పుకున్నాడు. ఇంకేమి, పద్మ సుఖపడుతుంది" అన్నాడు రామయ్య.

"పద్మ సుఖపడటం సంగతి అటుంచు. నువ్వు లంచాలు తీసుకునే రకం మనిషివి కాదు. అన్నన్ని డబ్బులు ఇవ్వలేక తంటాలు పడతావేమోనని నా బాధ" అన్నాడు జగ్గయ్య.

"ఏదో, పద్మకోసం- ఈ మాత్రం కష్టం పర్లేదు" అని ముగించాడు రామయ్య.

అయితే అనుకున్నంతా జరిగింది. ఎంత ప్రయత్నించినా పెళ్లి నాటికి మిగిలిన కట్నం డబ్బులు మొత్తం ఇవ్వలేకపోయాడు.

"చూడు ప్రసాదూ, నేనెటు పోతాను, నువ్వెటు పోతావు? బాంధవ్యం కుదిరాక సర్దుకుపోక తప్పదు. ఇప్పటికీ ఈ మొత్తం ఉంచు. ఒక రెండు మూడు నెలల్లో నా తల తాకట్టు పెట్టయినా సరే, మిగిలిన రెండు లక్షలూ ఇచ్చేస్తాను" బ్రతిమిలాడాడు అల్లుడిని.

అంతమంచి ప్రసాదు కూడా అతి కష్టం

మీదనే అందుకు ఒప్పుకున్నాడు.

"నూరు అబద్ధాలాడైనా సరే ఒక పెళ్ళి చేయమన్నారు" అని ఊపిరి పీల్చుకున్న రామయ్య కూతురిని సంతోషంగా కాపురానికి పంపాడు.

రెండు నెలలు కాదు- ఆరు నెలలు గడిచాయి. కూతురు నుండి సమాచారం లేదు. అల్లుడి నుండి కబురు లేదు. తనకా, డబ్బులు సమకూరలేదు. చివరికి రామయ్యకు భయం వేసింది- "ఏమైనా

ఐతే?" అని.

ఆ భయంతో 'కూతురు ఎలా ఉందో చూసి వద్దాం- డబ్బులు ఇచ్చేందుకు మరింత సమయం అడుగుదాం' అని అల్లుడి ఇంటికి వెళ్లాడు. అయితే మంచి సంబంధపు-టల్లుడు ప్రసాదు 'డబ్బుల మూట తెచ్చారా, లేదా' అని చూసాడు. 'తేలేద'ని తెలిసాక, కనీసం లోపలికి రమ్మని కూడా అనలేదు. పద్మ కూడా నోరెత్తి ఏ మాటా మాట్లాడలేదు. చేసేది లేక రామయ్య వెనుదిరిగాడు.

సమస్య జటిలం అనిపించింది రామయ్యకు. ఆలోచించిన కొద్దీ గుండె దగ్గర నొప్పిగా కూడా ఉంది. ఏం చెయ్యాలి? డబ్బులా, తన దగ్గర లేవు..." చివరికి అతనికి జగ్గయ్య గుర్తుకొచ్చాడు.

ఎటువంటి సమస్యనైనా పరిష్కరించటంలో మిత్రుడు జగ్గయ్యకు కొట్టిన పిండి. అందుకే, సాయం కోసం అతని దగ్గరికి వెళ్లక తప్పలేదు. రామయ్యను చూడగానే లోపలికి ఆహ్వానించాడు జగ్గయ్య. జరిగిన

విషయం తెలుసుకున్నాడు.

"చూడు రామయ్యా! కట్నం ఇవ్వటం, తీసుకోవటం రెండూ చట్ట విరుద్ధమే. నేను ముద్దుగా ఎంత చెప్పినా వినలేదు నువ్వు. ఇప్పుడు ఎవరం ఏం చేయగలుగతాం?" అన్నాడు అతను అంతా విని, పెదవి విరుస్తూ.

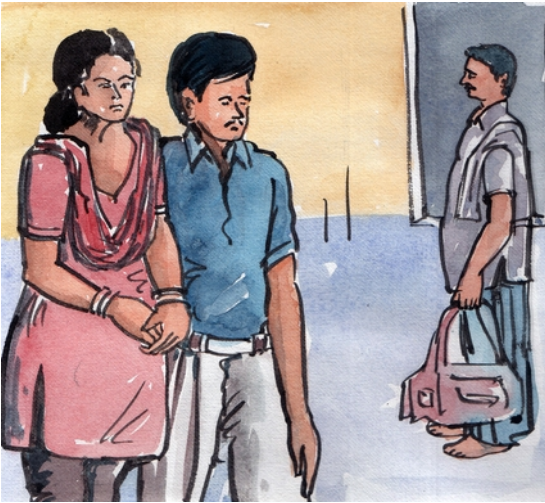
"అట్లా అనకు! ఏదో ఒక ఉపాయం చెప్పు. ఈ వేదనను నేనిక భరించలేను" అన్నాడు రామయ్య అతని గడ్డం పట్టుకుని కళ్ల నీళ్ళు పెట్టుకుంటూ. "సరే! అయితే రేపటిల్లండి కల్లా ఏదో ఒకటి చేస్తాలే, నువ్వు బాధ పడకు. అంతా మర్చిపోయి విశ్రాంతిగా ఉండు. నీ అల్లుడిని నేను ఓ ఆట

ఆడిస్తాను" అన్నాడు జగ్గయ్య, ఏదో ఆలోచిస్తూ.

ఇంకా బాగా తెల్లవారకనే రామయ్య దగ్గరికొచ్చాడు జగ్గయ్య. "ఇదిగోరా, నువ్వు అంతగా బాధ పడుతుంటే చూడలేకపోయాను. ఇందులో రెండు లక్షలుంది. ముందు ఈ డబ్బు తీసుకెళ్లి మీ అల్లుడికి ఇచ్చి రా. నీ కళ్ళముందు, అతనే స్వయంగా వీటిని లెక్క పెట్టుకోవాలి" అని ఒక మూటను అతనికి అందించాడు.

ఒక్క క్షణం పాటు రామయ్య ముఖం కృతజ్ఞతతో వెలిగిపోయింది. వెనువెంటనే అది మాడిపోయిన బల్బులాగా నల్లబడింది- "మళ్ళీ నేను నీకు ఈ డబ్బుల్ని ఎప్పటికి తిరిగి ఇవ్వాలి?" అన్నాడు కంగారుగా. "ఏమీ కంగారు పడకు. ముందు ఈ డబ్బు తీసుకెళ్లి మీ అల్లుడికి ఇచ్చి 'చూడు ప్రసాదూ! నేను ఈ డబ్బు తీసుకు- రావడానికి చాలా కష్టపడ్డాను. నాకు నా కూతురు, నువ్వు తప్ప ఎవరూ లేరు.

కాబట్టి దయచేసి నా కూతుర్ని సరిగ్గా చూసుకో" అని చెప్పు. వీలైతే మీ మాటల్ని సెల్ ఫోనులో రికార్డు కూడా చేసుకో- ఎలా రికార్డు చేసుకోవాలో తెలుసుగా?" అని రామయ్య సెల్ ఫోనులో శబ్దాల్ని ఎలా రికార్డు చేసుకోవాలో చూపించాడు.

రామయ్య ఇచ్చిన డబ్బుల మూటని అల్లుడు సంతోషంగా తీసుకున్నాడు. "ఎందుకైనా మంచిది- ఒకసారి లెక్క చూసుకో అల్లుడా" అన్నాడు రామయ్య. అల్లుడు మూటవిప్పి లోపల ఉన్న కొత్త నోట్లన్నిటినీ లెక్క పెట్టుకున్నాడు. "అన్నీ సరిగా ఉన్నాయి. ఇంక మీరేమీ కంగారు

పడకండి మామయ్యగారూ" అన్నాడు చాలా మర్యాదగా.

"సరే నాయనా, జాగ్రత్త మరి. డబ్బుల్ని వీలైనంత త్వరగా బ్యాంకులో వేసుకోండి మరి. పెద్ద పెద్ద మొత్తాలు, ఊరికే అలా ఇంట్లో ఉంచుకోకండి" అని గౌరవంగా వెనుతిరిగాడు రామయ్య.

కొద్ది సేపటికి ప్రసాదు ఆఫీసుకు బయలుదేరుతుండగా ఎవరో తలుపు తట్టారు. తలుపు తీసి చూస్తే ఇద్దరు పోలీసులు!

"ఇక్కడ ప్రసాద్ అంటే మీరేనా?" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"నేనేనండి- ఏమి సంగతి?" అడిగాడు ప్రసాదు.

"నేను ఇన్స్పెక్టర్ విజయ్ ని. యు ఆర్ అండర్ అరెస్ట్" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"మీరేదో పొరపడ్డట్లున్నారు- నన్నెందుకు, అరెస్టు చేయటం?" అన్నాడు ప్రసాదు,

కలవరపడుతూ.

"మీరు ఆఫీసులో ఒక క్లయంటు దగ్గర మూడు లక్షలు లంచం తీసుకున్నట్టుగా మాకు ఇన్ఫర్మేషన్ వచ్చింది" అన్నాడు పోలీసు.

ఆ మాట వినగానే ప్రసాదుకు గుండె ఆగినంత పనైంది- "లేదు లేదు- మీకు ఎవరో రాంగ్ ఇన్ఫర్మేషన్ ఇచ్చారు" అన్నాడు.

"అందరూ ఇలాగే అంటారు. మా పని మేం చేస్తాం. శ్రీ నాట్ శ్రీ! నేను ఈయనతో మాట్లాడుతుంటాను- నువ్వు ఇల్లంతా సెర్చ్ చేయ్" అని సోఫాలో కూర్చున్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

కొద్ది సేపటికి పోలీసు లోపలినుండి అరిచాడు- "సార్! దొరికాయి సార్! రెండు లక్షలు! కొత్త నోట్లు కూడా సార్! మనకు వేలి ముద్రలు కూడా దొరకచ్చు" అని. ఇన్స్పెక్టర్ చిరునవ్వు నవ్వాడు క్రూరంగా- "ఇప్పుడేమంటారు మిస్టర్ ప్రసాద్?!" అంటూ.

"లేదు సార్.. ఇవి- ఇవి- మా మమయ్య.. నాకు ఇచ్చిన కట్నం డబ్బుల బ్యాలెన్సు..ఇండాకే తెచ్చి ఇచ్చారు సార్ ఆయన..!" గొణిగాడు ప్రసాదు.

"ఇప్పుడిక సాకులు చెప్పకండి. మీకు తెలీనిదేమున్నది? మీరూ ప్రభుత్వ ఉద్యోగులేగా? కట్నం ఇవ్వడం, తీసుకోవటం కూడా నేరమే కదా అందువల్ల ముందు మిమ్మల్ని, ఆ తర్వాత మీ మామని కూడా అరెస్టు చేస్తాం" అంటూ బేడీలు తీశాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"లేదు సార్.. కాదు సార్.. ఇవి కట్నం కాదు సార్.. మరి ఇవి.. అట్లా కాదు- తప్పయి పోయింది- కాపాడండి- మీరే ఏదో ఒకటి

చేయాలి సార్.." బ్రతిమిలాడటం మొదలెట్టాడు ప్రసాదు.

"అయినా ఇందులో ఉండాల్సింది మూడు లక్షలు కదా, రెండే ఉన్నాయే?" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్ అనుమానంగా.

"నిజం సార్! అవి రెండు లక్షలే సార్! కావాలంటే మా మామ- వద్దులెండి సార్ మీరు ఎట్లా అంటే అట్లా చేయండి..." అని కళ్ళ నీళ్ళు పెట్టుకున్నాడు ప్రసాదు.

"ఇదిగోండి- రెండు లక్షలకు రసీదు రాసి ఇస్తున్నాను. మీరు సంతకం పెట్టండి" అని ఒక రసీదు పుస్తకాన్ని ముందుకు జరిపాడు పోలీసు.

"వద్దు సార్! నాకూ దీనికి ఏమీ సంబంధం లేదు- నేను ఏమీ సంతకాలు పెట్టను- నన్ను కాపాడండి" అనేసాడు ప్రసాదు.

"సరే! మీ ఇష్టం. మిమ్మల్ని స్టేషన్కి పిలిచినప్పుడు రండి" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్ డబ్బుల మూటతో సహా పైకి లేస్తూ.

అల్లుడు చెప్పిందంతా విని రామయ్య ఏడుస్తూ "ఇక ఇవ్వడానికి నా దగ్గర ఏమీ లేదు అల్లుడా" అన్నాడు.

"వదిలెయ్ మామయ్యా! నాకు నీ కట్నం డబ్బులూ వద్దు; ఏమీ వద్దు. నా ఉద్యోగం నిలిస్తే అది చాలు!" ఏడుపు ముఖం పెట్టాడు ప్రసాదు.

"అవును నాన్నా! పెద్ద గండం గడిచింది. త్వరలో తిరుపతి వెళ్ళి రావాలి" అన్నది పద్మ.

"నీ డబ్బుకు మా అల్లుడి రుణం ఉన్నట్లు లేదురా! అవి పోయాయి" అని సంగతంతా జగ్గయ్యకు చెప్పుకున్నాడు రామయ్య.

"నీకేమీ నష్టం జరగనివ్వనులే- ఎలాగో ఒకలా నీ అప్పు నేను తీరుస్తాను" అన్నాడు.

జగ్గయ్య నవ్వాడు- "లేదులే, నా డబ్బులు నా దగ్గరికి ఎప్పుడో వచ్చేసాయి- నువ్విప్పుడు ఇవాల్సిందల్లా ఆ దొంగ పోలీసులకు రోజువారీ ఖర్చులు" అని తనిచ్చిన డబ్బుల మూటను చూపించాడు! ☺

బొమ్మకు కథ రాయండి

అరే, వీళ్ళెవరు?! తోడేలు మామ వస్తున్నా కూడా ఈ మూడు పంది పిల్లలూ భయపడట్లేదెందుకు? పాత కథలో లాగానే వీళ్ళు కూడా ఇక్కడ ఓ ఇల్లు కట్టుకున్నారు; కానీ తోడేలు ఇంట్లోకి దూరుతుంటే వీళ్ళు ఇంటి వెనక నుంచోని నవ్వుతున్నారెందుకు? ఈ కొత్త కథ ఏంటో మీకేమైనా తెలుసా ? తెలిస్తే మాకు రాసి పంపండి మరి ! బాగున్న కథలకు వచ్చే కొత్తపల్లి-87 లో స్థానం కల్పిస్తాం!

మా చిరునామా: కొత్తపల్లి, 1-127/A, MROఆఫీసు దగ్గర, చెన్నైకొత్తపల్లి, అనంతపురం జిల్లా-515101

ఆమె ఎవరు?

అనువాద కథ

రచన: శాంతి తంగమలై

అనువాదం, సాజన్యం: లక్ష్మీ దేవి గారు, ఈ మెయిల్.

అనగా అనగా చాలా ఏళ్ల క్రితం హిమాలయాల అంచుల్లో ఓ కుగ్రామం ఉండేది. ఈ రోజుల్లో ఉండే ఆధునిక సౌకర్యాలేమీ రాలేదు అక్కడికి ఇంకా. ఆ చిన్న పల్లెలో ఉన్నదల్లా కేవలం కొన్ని ఆదివాసుల కుటుంబాలు. ఆ కుటుంబాల వారికి కానీ, ప్రపంచపు అంచుల్లో ఓ చిన్న

దీవిలా ఉండే ఆ గ్రామానికి గానీ బయటి ప్రపంచంతో ఏ సంబంధమూ ఉండే అవకాశం లేదు. అందుకేనేమో ఆ గ్రామస్తులు ఎలాంటి చీకూ-చింతా లేకుండా హాయిగా కాలం గడుపుతున్నారు.

ఆ కుటుంబాల్లో ఒకటి 'గుంబా' కుటుంబం. గుంబా, అతని భార్య 'సిప్పి' సంతోషంగా,

అరమరికలు లేకుండా, ఒద్దికగా కాపురం చేసుకొనేవారు.

ఆ ఊరి చుట్టూ దట్టమైన అడవి ఉండేది. చుట్టు ప్రక్కల ఉండే చాలా ఊళ్ళ జనం వేటకోసం ఆ చుట్టుప్రక్కలకు వచ్చి వెళ్తుండేవారు. ఒకసారి అట్లా వచ్చినవాళ్ళెవరో తమతో బాటు తెచ్చుకున్న అద్దాన్ని పొరబాటుగా మరిచిపోయి అక్కడే వదిలి వెళ్ళారు.

ఆ మరునాడు పండ్లకోసం వెదకుతూ అడవిలోకి వెళ్ళిన గుంబా కంటపడింది అది.

'అదేంటా' అని చూసిన గుంబాకు అందులో తనకు బాగా పరిచయం ఉన్న ముఖం ఒకటి కనబడింది. మరెవరో కాదు- చాలా కాలం క్రితం చనిపోయిన తన తండ్రి ముఖమే, అది!

కొద్దిసేపు దాన్నే కళ్ళార్పకుండా చూసి, గుంబా చిరునవ్వు నవ్వాడు. చిత్తంగా, ఆ సాధనంలోంచి గుంబా తండ్రి కూడా చిరునవ్వు నవ్వాడు!

గుంబాకు వాళ్ల నాన్న అంటే చాలా ఇష్టం. 'చనిపోయిన ఇన్నేళ్ళకు మళ్ళీ తన తండ్రి తన దగ్గరికి వచ్చాడు!' అని అతనికి చాలా సంతోషమైంది. ఆ సాధనాన్ని చేతిలోకి తీసుకొని, దాన్నే తిప్పితిప్పి చూసి, ఏదో పెద్ద నిధి దొరికినట్టు సంబరపడిపోతూ ఇంటికి తీసుకెళ్ళాడు దాన్ని.

ఆ సమయానికి సిప్పి ఇంట్లో లేదు. గుంబా నేరుగా పోయి, నులక మంచం మీద కూర్చొని, తనకు దొరికిన ఆ సాధనాన్ని బయటికి తీసి, దానిలోకి చూసాడు ఆత్తంగా. అందులో తండ్రి ముఖం ఇంకా

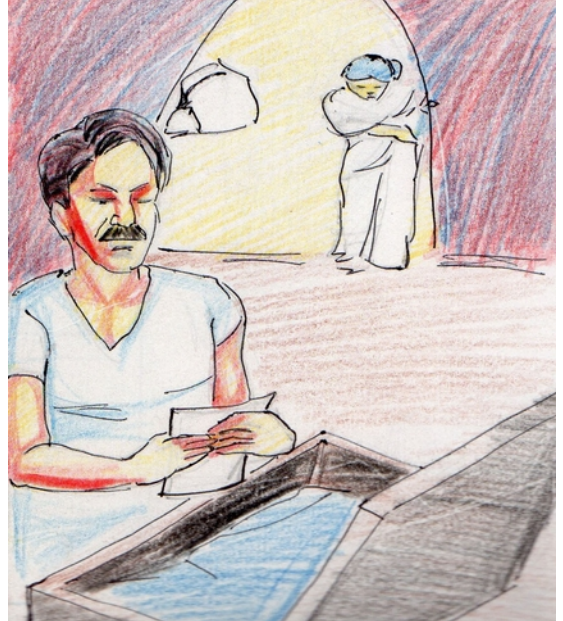
అలాగే ఉంది. అయితే ఇప్పుడది కొంచెం ఆత్రంగా ఉన్నట్లు అనిపించింది-

'చనిపోయి మళ్ళీ వచ్చిన తన తండ్రిని చూసి, ఇప్పుడు సిప్పి ఏమనుకుంటుంది? తనలాగే సంతోషపడుతుందా, లేకపోతే భయపడుతుందా?' అని ఆలోచించిన గుంబా, కొద్దిసేపటికి లేచి, అద్దాన్ని తీసి ఇంట్లో మూలగా ఉన్న చెక్క పెట్టెలో పెట్టాడు భద్రంగా. "దీన్ని సిప్పికి ఇప్పుడే చూపించను- కొద్ది రోజులు ఈ మనిషిని నేనే గమనించాలి" అని నిశ్చయించుకున్నాడు.

ఆ రోజునుండి అతను తనకు ఎప్పుడు వీలైతే అప్పుడు, అద్దాన్ని బయటికి తీసి చూసుకోవటం మొదలెట్టాడు. 'ఇప్పుడు తన తండ్రి ఎలా ఉన్నాడు?' అని క్షణం క్షణం అతని మనసు పీకేది. 'సిప్పి తనను గమనించట్లేదు' అనుకున్నప్పుడల్లా అతను అద్దం దగ్గరికి చేరేవాడు. అద్దంలో తన తండ్రి హావభావాలను గమనించేవాడు.

అయితే 'కొన్ని రోజులుగా తన భర్త ప్రవర్తనలో ఏదో మార్పు ఉన్నది' అని సిప్పికి

అనిపించసాగింది. ఎన్నడూ లేనిది గుంబా ఇప్పుడు మధ్యాహ్నమంతా ఇంట్లోనే గడుపుతున్నాడు. ఇంటి బయట వసారాలో నులక మంచం వేసి ఉన్నా, అతను మాత్రం ఇంటి లోపలే ఉంటున్నాడు... దేన్నో పెట్టెలోంచి తీసి తీసి చూసుకుంటున్నాడు.. తనలో తానే నవ్వుకుంటున్నాడు- ఎందుకు? ఏమౌతున్నది? ఎంత ఆలోచించినా ఆమెకు అంతు చిక్కలేదు.

చివరికి ఆమె ఇక ఉండబట్టలేకపోయింది.

గుంబా అటు అడవికి వెళ్ళగానే ఇటు తను

పెట్టె మూత తీసి చూసింది. లోపల ఏదో వింత వస్తువొకటి ఉన్నది. ఏమిటది?- అని దాన్ని తీసి చూసింది- అందులో ఒక అందమైన యువతి ఒకామె...-!

ఇక ఆ క్షణం నుండి సిప్పి చాలా గందరగోళానికి లోనైంది. ఎవరీమె? తన భర్తను అంతగా కట్టి పడేసిన ఈ రాకాసి ఎవరు? నేనిక్కడ ఉండగా, నాతో మాట్లాడేది కూడా తగ్గించేసి, రహస్యంగా ఆమెనే చూడాల్సిన అవసరం గుంబాకు ఎందుకొచ్చింది? గుంబా మరి ఈమెను రెండో పెళ్ళి ఏమీ చేసుకోలేదు కదా..?" అని ఆమె మనసు పరిపరి విధాల పోయింది. "ఇవాళ్ళే తేల్చుకుంటాను తాడో, పేడో! ఏమనుకుంటున్నాడు, ఈ గుంబా? వీడి పని చెబుతాను- ఇంటికి రానీ!" అని సిప్పి చీపురు చేత బట్టుకొని పళ్ళు నూరుతూ కూర్చున్నది.

ఆరోజు మధ్యాహ్నంగా గుంబా ఇంటికి రాగానే "ఏమయ్యా, ఇన్ని రోజులు నీకింత ఊడిగం చేశానే? నన్ను ఇంత మోసం

చేస్తావా? ఇంకొకామెను మనువాడతావా? ముందు నన్ను చంపేయవయ్యా!" అంటూ వేడి నూనెలో ఆవపు గింజలా చిటపటలాడుతూ మీదికి దూకింది సిప్పి.

"అయ్యో! అట్లాంటిదేమీ లేదే! నేనేమీ తప్పు చెయ్యలేదే!" అని అరుస్తూ సిప్పి చేతికి చిక్కకుండా ఇంటి చుట్టూ పరుగెత్తాడు గుంబా.

"నాకేమీ తెలీదనుకోకు! నువ్వు పెట్టెలో దాచిన బొమ్మను నేను చూడలేదనుకోకు! ఎట్లా ఉందో చూడు రాకాసి! నా మొగుడ్ని నాకు కాకుండా చేస్తుందా? దాని పని చెబుతాను! మా నాయన నిన్ను ఏం చేస్తాడో చూడు!" అని పెట్టె దగ్గరికి పరుగెత్తింది సిప్పి!

"ఒసే! అందులో ఉన్నది ఎవరనుకుంటున్నావు? చనిపోయిన మా నాయన వచ్చి అందులో కూర్చున్నాడే! జాగ్రత్త!" అని తనూ తటాలున అక్కడికి చేరుకున్నాడు గుంబా.

ఆ సరికి సిప్పి అద్దాన్ని బయటికి తీసి, అందులోకి చూసి, పళ్ళు పటపట కొరికి, "ఇది ఎవతె? మీ నాయన ఆడది ఎప్పుడాయె?" అంటున్నది.

గుంబా పోయి ఆమె ప్రక్కన నిలబడి అద్దంలోకి తొంగి చూసాడు- అందులో ఇప్పుడు తన తండ్రితో బాటు సిప్పి కూడా

ఉన్నది!

"ఒసే! ఇందులో ఉన్నది నువ్వేనే! అదిగో, మా నాయన- అదిగో, నువ్వు!" అన్నాడు ఆశ్చర్యపోతూ. అద్దంలో గుంబా తండ్రి కూడా ఆశ్చర్యపోయాడు.

"ఊరుకో! అది మీ నాయన కాదు! నువ్వే!" అన్నది సిప్పి, సిగ్గు పడుతూ. అద్దంలో ఆమె కూడా సిగ్గుపడింది.

ఇప్పుడు అద్దంలో ఇద్దరూ కనిపిస్తున్నారు ఇద్దరికీ. కొద్దిసేపు ఇద్దరూ ఆశ్చర్యానందాలలో మునిగి పోయారు. ఒకరికేసి ఒకరు మళ్ళీ మళ్ళీ అద్దంలో చూసుకున్నారు, ఒకరి ముఖం ఒకరు చూసుకున్నారు. ఫక్కున నవ్వేసుకున్నారు. అద్దంలో కూడా గుంబా, సిప్పి ఇద్దరూ ఒకరి ముఖం ఒకరు చూసుకొని ఫక్కున నవ్వేసుకున్నారు.

కొత్తపల్లి ప్రింటు పుస్తకాలను ఆన్‌లైన్లో ఆర్డరు చేయటం, చందాలు కట్టటం చాలా సులభం! క్రెడిట్ కార్డుల ద్వారాను, డెబిట్ కార్డుల ద్వారాను, నెట్ బ్యాంకింగ్ ద్వారా కూడా కొత్తపల్లికై డబ్బులు చెల్లించవచ్చు! సందర్శించండి: <http://www.instamojo.com/kottapalli>

అర్హత

రచన: యం.ఎస్.కె.కృష్ణజ్యోతి, జీవ శాస్త్ర ఉపాధ్యాయుని, జడ్.పి.హెచ్.స్కూల్, ముసునూరు, కావలి, యస్.పి.యస్.ఆర్ జిల్లా.

విజయపుర మహారాజు సమర్థుడైన పాలకుడు. ఆయన లక్షణాలన్నిటినీ పుణికి పుచ్చుకున్న యువరాజు అనంతుడు చక్కనివాడు; తెలివైనవాడు; ఆలోచనా పరుడున్నా. దేశ సంక్షేమం కోసం తండ్రి చేసే ప్రయత్నాలకు అతను ఎప్పుడూ చేదోడు వాదోడుగా నిలిచేవాడు. మహారాజుగారి

వారసుడిగా రాజపీఠాన్ని అధిష్టించడానికి కావలసిన అర్హతలన్నీ అనంతునికి ఉండేవి. ప్రజలందరూ అతన్ని ఎంతో గౌరవించేవాళ్ళు; మంచి సమయం చూసి కుమారుడికి సింహాసనం అప్పగించ వలసినదిగా మహారాజుకు అనేక పర్యాయాలు విన్నవించుకున్నారు కూడాను.

అయితే యువరాజుకు ఇంకా వివాహం కాలేదు. తగిన కన్యను చూసి వివాహం చేసుకొని, ఆ తరువాత రాజ్యభారాన్ని వహించటం మంచిదని మహారాజు రాజకుమారునికి సలహా ఇచ్చాడు.

'సరే- నాకు కొంత సమయం ఇవ్వండి-' అని తగిన కన్యను వెతుక్కుంటూ యువరాజు దేశాటనకి బయలుదేరాడు: సాదా పొరుడి వేషం వేశాడు; స్నేహితుడినొకడిని వెంటబెట్టుకున్నాడు. కాలి నడకన దేశం దాటి తగిన పిల్లకోసం వెతుక్కుంటూ వెళ్లాడు.

అట్లా వాళ్ళిద్దరూ చాలా రోజుల పాటు ప్రయాణం చేశారు. ఆ దారంట పోతూ వాళ్ళు చాలా మంది పెళ్ళి ఈడుకు వచ్చిన అమ్మాయిలను చూశాడు. కానీ ఎవరినీ రాజ్యానికి కాబోయే రాణిగా ఎంపిక చేయలేకపోయాడు యువరాజు.

ఒకరోజు సాయంత్రం వాళ్ళిద్దరికీ ఓ చిన్న గ్రామంలో ఒక రైతు ఇంట బస దొరికింది. తమను తాము బాటసారులుగా పరిచయం చేసుకున్నారు వాళ్ళిద్దరూ. రైతు కూతురు

చక్కగా అందంగా ఉంది. అతిథుల్ని చూసి పొయ్యి రాజేసింది. అయితే ఇంట్లో వంటకి కావలసిన కట్టెలు సరిపడా లేనట్లున్నాయి- ఆమె ఇబ్బందిని గమనించి యువరాజు, అతని మిత్రుడు ఇద్దరూ కట్టెలు కొన్ని కొట్టి, తెచ్చి ఇచ్చారు. ఆమె వంట చేసింది.

యువరాజు ఆమెకు వంట పనిలో సహాయం చేశాడు. ఆమె వద్దనలేదు. పైపెచ్చు అతని స్నేహితుడికి కూడా చిన్న చిన్న పనులు పురమాయించింది. "మన పనులు మనం చేసుకోవాలి- అందులో సిగ్గు పడేది ఏముంది?" అన్నది. రాజు కుమారుడికి

ఆమె నచ్చినట్లుంది- ఆమె వెంటనే తిరిగాడు; ఆ పనీ ఈ పనీ చేసి పెడుతూ మాట్లాడాడు.

మర్నాడు తెల్లారే లేచి ఆ అమ్మాయి నీళ్లు తోడింది; ఇల్లు శుభ్రం చేసింది. ఇరుగు పొరుగు వాళ్లతో మాట్లాడుతూ చకచకా ఇంటి పనులు చేసింది. మరోసారి అతిథులకు భోజనం చేసి పెట్టింది. మధ్యాహ్నం అవుతుండగా "ఊరికే మన బ్రతుకు మనం బ్రతికితే చాలదు- పొరుగు వాళ్లకు కొంచెం సాయపడాలి" అని వాళ్ళిద్దరినీ ఊళ్ళోకి తీసుకెళ్ళింది. మళ్ళీ

వాళ్ళిద్దరి చేతా చిన్న చిన్న పనులు చేయించింది. వాళ్ల గ్రామానికి సంబంధించిన అనేక విషయాలు పెద్దలతోటీ, చిన్నలతోటీ చర్చించింది. చిన్న చిన్న సమస్యలు ఉన్న వాళ్లకి వాటి నుండి బయటపడే ఉపాయాలు చెప్పింది.

ఆమె వ్యక్తిత్వం యువరాజుని చాలానే ఆకర్షించింది. "కానీ ఈమె సాధారణ రైతు బిడ్డ. సాదా-సీదాగా ఉన్న మామూలు యువతి. రాణివాసపు తీరు తెన్నలేమీ పరిచయం లేవు ఈమెకు" అనుకున్నాడు యువరాజు వెంటవచ్చిన మిత్రుడు. అయినా యువరాజు తీరును గమనించి, అతన్ని హెచ్చరిస్తున్నట్లు- "మిత్రమా! మనం ఉన్నది బొత్తిగా చిన్న కారు రైతు ఇంట్లో. ఇది వీరున్న స్థితికి, మనం వచ్చిన పనికి రెండింటికీ సరిపోదు. మనం పొరుగు రాజ్యం చేరాలి కదా, ఇక బయలుదేరితే మంచిదేమో" అని తన అభిప్రాయాన్ని అన్యాయపడేలాగా వ్యక్తం చేశాడు.

స్నేహితుని భావాన్ని అర్థం చేసుకున్న

రాజకుమారుడు మౌనం వహించాడు; మధ్యాహ్న భోజనం తర్వాత రైతు దగ్గర ఇద్దరూ సెలవు తీసుకున్నారు.

అట్లా కొన్నాళ్లు ప్రయాణం చేసాక ఇద్దరూ పొరుగు రాజ్యం చేరారు. అది బాగా సంపన్నమైన దేశం. ఆ దేశపు రాజుగారు అనంతుడిని గుర్తుపట్టారు. "మీ నాన్నగారి సందేశం అందింది నాయనా! నేను, మీ నాన్నగారు ఇద్దరం కలిసి చదువుకున్నాం. నీ గురించి అంతా చెప్పారు నాన్నగారు" అన్నాడాయన, వాళ్లకు రాజోచితమైన బస ఏర్పరచి.

అక్కడ ముగ్గురు రాజకుమార్తెలు ఉన్నారు. ముగ్గురీ పరీక్షించి, వారిలో ఒకరిని పెళ్లి చేసుకుంటే సరిపోతుందన్నాడు స్నేహితుడు. యువరాజు చిరునవ్వు నవ్వాడు.

మొదట రాజకుమారి పేరు సుకుమారి. పేరుకు తగ్గట్టే ఆమె పరమ సుకుమారి. సన్నగా, నాజుకుగా, ఊదితే పడిపోయేలా ఉంది. అద్భుతమైన అందగత్తె ఆమె.

ఆ రోజు సాయంత్రం, వెన్నెల వేళన, ఆమె అందం చూసేసరికి యువరాజు ఏవేవో ఊహల్లో తేలిపోయాడు. అయితే కొద్ది సేపటికి తేరుకొని, "అలా విహారానికి వెళ్తామా, కొంచెం సేపు వెన్నెల్లో విహరించి వద్దాం?!" అన్నాడు గుసగుసగా.

"హమ్మో, నేను రాలేను!" సుకుమారి కంగారు పడింది.

"ఎందుకూ?!" రాజకుమారుడు అడిగాడు.

"బైట వాతావరణం అనుకూలంగా లేదు!" అన్నది రాకుమారి.

"భలే దానివే. బైట వెన్నెల కురుస్తోంది. ఇది

చాలా మంచి కాలం!" అంటూ సుకుమారిని చనువుగా చేయి పట్టుకొని బయటకు తీసుకువెళ్లాడు రాకుమారుడు.

వెన్నెలోకి వస్తూనే సుకుమారి కాస్తా కకావికలైంది. వెన్నెల సోకేసరికే ఆమె మొహం కమిలిపోయింది. రాజకుమారుని చెయ్యి ఎక్కడైతే తగిలినదో ఆ చేయంతా ఎర్రగా కందిపోయింది. ఆమె అవస్థ చూసి యువరాజు ఆశ్చర్యపోయాడు. "అబ్బ! ఎంతటి సాకుమార్యం!" అనుకున్నాడు నివ్వెరపోతూ.

ఆ తర్వాత అతను రెండో రాకుమారి దగ్గరికి వెళ్లాడు. సుకుమారి కంటే రెండింతలు అందంగా ఉన్నది ఆమె. పేరు మృదుల. ఆమె శరీరం ఎంత మృదువుగా ఉందో చూసి రాకుమారుడు పరవశించి పోయాడు. వాళ్ళిద్దరూ నిలబడిన తావుకు దగ్గరలోనే ఏడు పరుపులున్న తల్పం ఒకటి ఉన్నది. రాకుమారుడిని మర్యాదగా ఆహ్వానించి చిరునవ్వుతో పలకరించింది రాకుమారి మృదుల. పాన్సుపై

కూర్చోబెట్టింది. "మీరూ కూర్చోండి" అన్నాడు రాకుమారుడు.

మృదుల తన చేతిని పరుపుకి ఆనించిందో లేదో- ఒక్కసారిగా కెవ్వుమని కేకపెట్టింది. పరుపుకు ఆనినంత మేర, ఆమె అర చేతికి లోతుగా ఒక గాటు పడింది!

'పరుపు క్రింద శత్రువులెవరైనా ఏ మేకులో, కత్తులూ-కటార్లో పెట్టారేమో!' అని యువరాజు హడావిడిగా దుప్పట్లు తీసి చూశాడు. ఏమీ కనబడలేదు. ఆశ్చర్యపోయిన యువరాజు పరుపులన్నీ దులిపాడు. ఏడో పరుపు అడుగున సన్నటి వెంట్రుక ఒకటి కనబడింది.

"హరి దేవుడో! వెంట్రుకే!! ఎవరు, ఇంత నిర్లక్ష్యంగా సర్దింది, ఈ పరుపుల్ని?!" అని కేకలు పెడుతూ అంతఃపురంలోకి వెళ్లిపోయింది మృదుల.

ఆ తర్వాత యువరాజు మూడో యువతని కలిశాడు. ఆమె పేరు సున్నిత. తన అక్కలిద్దరికన్నా పది రెట్లు అందంగా,

సున్నితంగా ఉంది. బైట చల్లగాలి వీస్తోంది గానీ యువరాజు సున్నితని బైటికి రమ్మనేందుకు భయపడ్డాడు. ఇద్దరూ సుఖాసీనులయ్యారు. యువరాజు

సున్నితతో చతుర సంభాషణ చేశాడు.

హఠాత్తుగా సున్నిత తన స్థానం నుండి లేచింది: "ఆపండి!!" అని కేకలు పెడుతూ కోట దాటి వీధి వెంబడి పరుగు పెట్టింది!

రాజవీధికి నాలుగు వీధుల అవతలగా భార్యా భర్తలు ఇద్దరు అరిసెలు చేసుకుందామని పిండి దంచుకుంటున్నారు. ఆ దంపుడు శబ్దానికి సున్నిత చేతులు కంది మందారాలయ్యాయి!

"అయ్యో, క్షమించండి యువరాణీ, ఇంకెప్పుడూ మీకు ఇంత దగ్గర్లో బియ్యం దంచము" ప్రాథేయపడ్డారు వాళ్ళు.

మరునాటి రోజు సాయంత్రం యువరాజు ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు "ఎవరిని ఎంపిక చేశారు యువరాజా?" అడిగాడు స్నేహితుడు, ఆసక్తిగా.

"వీళ్ళు ముగ్గురూ ఒకళ్లని మించి మరొకళ్లు అందగత్తెలూ, సుకుమారులూనూ. కానీ వెన్నెలకీ, వెంట్రుకకీ, రోకలి శబ్దానికీ కూడా తట్టుకోలేని వీళ్లు, రేపు రాజ్యభారాన్ని నాతో మోయడానికి పనికి రావడం కల! నాకు వీళ్లేవరూ వద్దు. పద, రైతు కూతురి సంబంధమే మాట్లాడుదాం. ఆమె నాకు నచ్చింది!" అంటూ లేచాడు యువరాజు.

యువరాజు నిర్ణయాన్ని మెచ్చుకుంటూ, సమర్థతకి కాకుండా హోదాకి విలువనిస్తూ తాను మాట్లాడిన మాటలకు సిగ్గుపడ్డాడు వెంట వచ్చిన స్నేహితుడు.

కొడుకు: నాన్నా! 'ICICI' అంటే ఏమిటి?

వెంగళప్ప: ఓస్! అది కూడా తెలీదంట్రా? 'నేను చూశా..నేను చూశా.. నేను' అని అర్థం..!

టీచర్: ఒరేయ్ చింటూ! నీటిలో రాయి మునుగుతుంది, కప్ప తేలుతుంది-ఎందుచేత?

చింటు: కప్పకు ఈత వచ్చు, రాయికి ఈతరాదు టీచర్ !

మారిన లత

రచన: ఆదూరి హైమావతి, విశ్రాంత ప్రధానోపాధ్యాయుని, బెంగుళూరు.

పాకాలలో రామ్మూర్తి, వనజ అనే దంపతులుండేవాళ్ళు. వాళ్ళకు ఒక్కగానొక్క కూతురు లత. 'ఆడింది ఆట- పాడింది పాట' అన్నట్లు పెరిగింది ఆ పాప. కోరిన కోరికల్లా తీరడంతో బలే పెంకెగా తయారైంది. లతంటే చాలామంది పిల్లలు భయపడేవాళ్ళు. అయితే కొందరు తెలివైన పిల్లలు మటుకు ఆ పాపను పొగిడేవాళ్ళు;

అట్లా ఆమె తెచ్చి పెట్టే చాక్లెట్లు, స్వీట్లు తినగల్గేవాళ్ళు. తనను పొగిడే వాళ్ళకు ఏదంటే అది తెచ్చిపెట్టే లత, మిగతా పిల్లలందర్నీ చిన్నచూపు చూసి ఎగతాళి చేస్తుండేది.

ఇంట్లో కూడా ఆ పాప ప్రతి దానికీ పేచీలు పెట్టేది. "అబ్బ! ఈ పాపని ఇలాగే కొనసాగిస్తే పెంకె ఘటం ఐపోతుంది; పెద్దయిన తర్వాత

జీవితంలో చాలా బాధలు పడుతుంది. ఎట్లాగైనా ఈ పాపని ఓ మంచి దారికి తేవాలి!" అనుకునేది బామ్మ.

ఒకరోజు స్కూల్ నుంచి వస్తూనే పుస్తకాల సంచి విసిరికొట్టి, "రేపు శనివారం! నాకు కొత్త ఫ్రాక్ కొంటావాలేదా?" అంటూ పేచీ మొదలెట్టింది లత.

"ముందు ఏమైనా కొంచెం తిని,పాలు త్రాగమ్మా! తర్వాత మాట్లాడదాం" అన్నది వనజ.

"నాకు ఇప్పుడే మంచి ఫ్రాక్ కావాలి! కొంటానంటేనే నేను తింటాను!" నేలమీద

కాళ్ళు దబ దబా కొడుతూ గొడవ మొదలెట్టింది లత.

భాగవతం చదువుకుంటున్న బామ్మ తన దగ్గరకి వచ్చి "లతా! నీ బీరువా నిండా బట్టలున్నాయి. తలుపు తీయగానే అన్నీ కుప్పలు కుప్పలుగా క్రింద పడి పోతున్నాయి. నీ బీరువా చాలక, మీ అమ్మ బీరువాలో కూడా బట్టలు పెట్టుకుంటున్నావు కదా?! ఇంకా కొత్త బట్టలెందుకు?" అంది.

"నీకు తెలీదులే బామ్మా, నువ్వు ఊరుకో! అమ్మకొంటుందిలే; ప్రతి శనివారంనాడూ బడికి కొత్త బట్టలేసుకెళ్తేనే కద, నాకు గౌరవం?!" అంది లత, గొంతు తగ్గించి.

"సరే. ఈసారికి నీ బట్టలు నేను కొనిస్తాలే; నా పెన్సన్ డబ్బు ఈరోజే వచ్చింది. త్వరగా ఏదైనా తినేసి, పాలు త్రాగిరా!" అంటూ ముఖం కడుక్కునేందుకు లేచింది బామ్మ. బామ్మ తయారయ్యేసరికి లతకూడా కొంచెం ఉప్పా తిని, పాలు త్రాగి వచ్చింది.

ఇద్దరూ లిప్టు దిగి గేటు దగ్గరికి వచ్చారు. అక్కడ గేటు ప్రక్కగా వాచ్‌మ్యాన్ భార్య వెంకమ్మ కూర్చోని ఏదో కుడుతున్నది. ప్రక్కనే ఆమె కూతురు కుమారి- శ్రద్ధగా ఏదో చదువు కుంటున్నది. కుమారి మంచి పిల్ల- లత ఈడుదే.

"ఏం చదువుతున్నావ్, కుమారీ?!" అడిగింది బామ్మ.

తలెత్తి చూసిన కుమారి నవ్వి, "ఇవాళ్ళ బడిలో చెప్పిన పాఠాలు చదువుకుంటున్నానండీ బామ్మగారూ! పరీక్షలు వస్తున్నాయి కదా!" అన్నది.

"ఏదో కుడుతున్నట్లున్నావ్ వెంకమ్మా?!" అంది బామ్మ వెంకమ్మతో.

"దీనికి రేపటికి బళ్ళోకి ఏసుకెళ్ళను గౌను, పెద్దమ్మ గారూ! కొద్దిగా చిరిగిపోతే కుడతన్నా! ఇది లతమ్మ గారిదే, మీరు గతేడాది ఇచ్చారు!" అంది వెంకమ్మ.

"చినిగి పోతే కొత్తది కొనుక్కోక, కుట్టుకుంటారేంటీ!!" అంది లత.

"మీకేంటమ్మా, లతమ్మా! మీ నాన్నగారు పెద్ద ఉజ్జోగి; ఆ అయ్య సంపాదిస్తా ఉంటే ఎన్నైనాకొంటారు. మాకు డబ్బులేవీ, కొనను? మీలాంటోల్లిచ్చిన పాత బట్టలే వాడుకుంటాం" అంది వెంకమ్మ. లత మాట తీరు ఆమెకి కూడా తెలుసు.

"సరే గానీ కుమారీ! నీకు మొన్న జరిగిన సమ్మరీ అసెస్మెంటు- లెక్కల్లో ఎన్ని మార్కులొచ్చాయి?" అడిగింది బామ్మ.

కుమారి ముఖం చిన్నబోయింది. "93% వచ్చాయి బామ్మగారూ. 'లెక్కల్లో వందకు వందా వేస్తారు కదా, ఏడు మార్కులు

ఎందుకు పోయాయి?' అని అడిగారు మా సారు" చెప్పింది.

"అవును, నిజమే కుమారీ! ఈసారి లెక్కల్లో వందకి వంద తెచ్చుకో. నా వైపునుండి నీకూ ఓకొత్త గౌను కొనిపెడతాను- సరేనా?!" అంటూ లత వైపుకు తిరిగింది బామ్మ- "పద లతా, వెళ్తాం; కొత్త గౌను కొనుక్కునేందుకు" అంది.

పది అడుగులు వేసారో లేదో, చిన్న టైలర్ షాపు వద్ద లత వాళ్ళింట్లో పనిచేసే పద్మ కనిపించింది.

"ఏంటి పద్మా, ఇక్కడున్నావ్?!" అంది బామ్మ.

"పెద్దమ్మగారాండీ! మా పిల్లదాని పరికెణా సిరిగిపోతే కుట్టిస్తన్నానండీ, రేపేసుకెళ్ళాలనీ" అంది పద్మ.

"ఓహో!" అని తలూపింది బామ్మ. "మరి మీ పిల్ల చదివేది కూడా ఏడో క్లాస్ కదా, మా లతలాగా?! మొన్న పరీక్షల్లో దానికి ఇంగ్లీషులో ఎన్ని మార్కులొచ్చాయే?!" అడిగింది.

"ఎన్నో యాడివండీ?! తొంబై ఐదొచ్చాయంటండీ, ఐదు తగ్గాయని ఒకటే గోలండీ! ఇంటికాడ కూకుని చదవతన్నాదండీ! మీరేడ్కుండీ, ఎల్తండరూ?!" అంది పద్మ.

"ఏం లేదులే! మా లతమ్మకు కొత్త ఫ్రాక్ కావాలంటే కొందామనీ.." చెప్పింది బామ్మ.

"ఈ పరికెణా కూడా మీ లతమ్మ గారిదేనండీ! రెండేళ్ల కితం ఇచ్చినారండీ! భలే గట్టిదండీ! నిన్ననే- ఉతికి ఆరేత్తాంటే, ముల్లుదిగి సిరిగిందండీ! పోయి రండమ్మోగోరూ, పాద్దుగూకుతన్నాది!"

అన్నది పద్మ.

రోడ్డు మలుపు దగ్గర వద్ద రోజూ కూరలు గంపలో తెచ్చి అమ్మే పోలమ్మకూడా ఏదో కుడుతూనే ఉంది సూదితో. దారం తెగడంతో మనవరాల్ని పిలిచి, సూదికి దారం ఎక్కించమని అడుగుతోంది. వాళ్లని దాటుకొని ముందుకు పోతున్న బామ్మ కావాలని అక్కడ ఆగింది. "ఏంది పోలమ్మా! చీకటి పడుతుంటే కుడుతున్నావ్?" అని అడుగుతూ.

"పెద్దమ్మగోరండి! మా పిల్లని గౌను సిరిగిందంటండి! రేపు ఇస్కూల్ కేసుకెల్లాలంటమ్మగోరూ, దీంతల్లి ఇంకా పని కాడుంచీ రాలేదండి, అందుకని కుట్టిస్తన్నానండి. ఎన్ని దినాల్నుంచో 'కుట్టుకోడం నేర్చవే' అంటే రాదు. ఎప్పుడు సూసినా ఆ పుస్తకాలు ముందేసుకుని చదువుతా కూకుంటాదండి. నాకా, కల్లు కానావు" అంది.

"ఏం నళినీ!, సోషల్లో ఎన్ని మార్కులు వచ్చాయి?" అంది బామ్మ, పోలమ్మ

మనవరాలిని చూస్తూ.

"అమ్మగారూ అన్నిట్లో 95 పైనేనండి! ఈ సంవత్సరం సెవెంత్ కదండి ! జిల్లా ఫస్ట్ రావాలని మా టీచరమ్మ కోప్పడుతుంటే చదువుకుంటున్నానండి! నేనూ-కుమారి ఇద్దరం ఒకే మున్సిపల్ స్కూల్, మా ఇద్దరికీ గట్టి పోటీ నండి" చెప్పింది ఆ పాప.

"సరే గానీ నీ గౌన్ చిరిగిపోయిందిటగా, మరి కొత్తది కొనిపించుకోలేక పోయావా?" అంది బామ్మ.

"కాస్త చిరిగితే కొత్తదెందుకండి?! అయినా ఇది లతమ్మ గారిదేనండి- మీరే గత వేసవికాలంలో ఇచ్చారు. మొన్న ఓసారి నోట్ బుక్కునా, పెన్నా కొనుక్కోవాలంటేనే డబ్బులు లేవంది అమ్మ!" చెప్పింది ఆ పాప.

"సరే, బాగా చదువుకో మరి! నీకు ఫస్ట్ ర్యాంకు వస్తే నేవొచ్చి నీకు కొత్త గౌను కొనిస్తాలే!" అంది బామ్మ.

"ఈసారి నాకు గౌను వద్దమ్మా- వీలైతే ఒక

ఇంగ్లీషు డిక్షరీ కొనివ్వండి!" అంది నళిని.

"అలాగే తల్లీ! బాగా చదువు మరి!" అంటూ బయల్దేరిన బామ్మ, కొద్ది దూరం వెళ్ళాక లతని అడిగింది: "లతా! నీకు ఎన్ని మార్కులు వచ్చాయి?" అని.

లత సిగ్గు పడుతూ చెప్పింది: "అన్నిట్లోనూ 50%కంటే తక్కువే వచ్చాయి" అని.

"మరి మీ అమ్మా-నాన్నా ఇద్దరూ నువ్వు కోరినవన్నీ కొనిస్తున్నారు కదా తల్లీ! ఎందుకు, చదవట్లేదు? ఊరికే 'అవీ-ఇవీ కావాలి' అని గొడవ చేస్తున్నావ్, ఎందుకూ?! రెండు గొస్తతో ఆ పిల్లలతా వందకి 90 తెచ్చుకుంటుంటే, బీరువా నిండా ఉండే బట్టలతో నీకేమో మరి వందకు 50 దాటలేదు. అసలు నువ్వు చెప్పు: మనుషులకు బట్టలు ఎందుకు? మన జీవితం సాఫీగా కొనసాగేందుకు కదా; శరీరాన్ని దాచుకునేందుకు, చలి-ఎండల నుండి శరీరాన్ని కాపాడుకునేందుకు గదా, బట్టలు వేసుకునేది?! మరి- నువ్వు ఎట్లాంటి బట్టలు వేసుకుంటావో చూసుకో! వాటితో నీ

శరీరానికి ఏం రక్షణ లభిస్తున్నది? అవి ఎంత పల్చగా ఉన్నాయో చూసావా?! ముతకగా ఉన్నాయనీ, మందంగా ఉన్నాయనీ వంక పెట్టి నువ్వు వాళ్ళకి ఇచ్చేసిన గొస్తనే ఆ పిల్లలు సంవత్సరమంతా వాడుకుంటున్నారు; అయినా 90 శాతం మార్కులు తెచ్చుకుంటున్నారు! మన బట్టల ఖరీదుకీ, మనకుండే తెలివి తేటలకీ ఏమీ సంబంధం ఉండదు కదా తల్లీ, అసలు!" అనేసింది బామ్మ ధైర్యంగా.

లత బామ్మను కౌగిలించుకొని కళ్ళు నీళ్ళు తిరగ్గా "తప్పిపోయింది బామ్మా! ఖరీదైన

బట్టలేసుకుని మా తరగతి పిల్లలందరికంటే దర్జాగా ఉండాలనుకున్నానే తప్ప, చదువు గురించి ఏనాడూ ఆలోచించలేదు బామ్మా! అమ్మా-నాన్న కూడా చదువు గురించి అసలు ఎప్పుడూ ఆడగనే అడగరు. 'వాళ్లు ఎట్లాగూ అడగరులే' అని నేను ఈ పిచ్చిలో పడ్డాను.

ఈ పిల్లల్ని చూసాక నా కళ్ళు తెరుచుకున్నాయి. ఇప్పుడు ఇంక ఎంత బాగా చదువుకుంటానో నువ్వే చూద్దువు! ఈ సారికి నన్ను క్షమించు" అంది.

"పిచ్చిపిల్లా! గౌరవమూ, దర్జా మన నడవడిని బట్టి వస్తాయి కానీ, మనం వేసుకునే బట్టలను బట్టి కాదమ్మా! ఎక్కడికి

వెళ్ళేప్పుడు ఆ సందర్భాన్ని అనుసరించి దుస్తులు ధరించాలి. మనలో మనకు ఎక్కువ-తక్కువ భావనలు లేకుండా కలిసి మెలసి జీవించాలనేగా, స్కూళ్ళలో 'యూనిఫాం' పెట్టేది?

సరేలే, దానికేం గానీ, వెళ్దాం పద. బట్టల దుకాణం మూసేస్తే మళ్ళీ అదొక సమస్య!" అంది బామ్మ.

"బీరువాలో అన్నన్ని గొల్లున్నాయి: ఇప్పుడింక నాకు ఏ గొల్లూ వద్దు బామ్మా! ఇంటి కెళదాంపద. ఇప్పుడింక చదువు మొదలెట్టాలి" అంటూ బామ్మని వెనక్కి తిప్పింది లత.

సమయ పాలకుడు!

వెంగళప్ప చాలా సేవటినుండి పెళ్ళి భోజనం చేస్తూనే ఉన్నాడు. చాలా మంది రావటం, తినటం, వెళ్లటం జరిగాక, అతని దగ్గరికొచ్చి సుబ్బారావు అడిగాడు-

సుబ్బారావు: ఏంటి, ఇంకా ఎంత సేపు భోం చేస్తావు?

వెంగళప్ప: ఏంటో, నాకు కూడా కష్టంగానే ఉంది గానీ, ఈ కార్డు మీద వీళ్ళు రాసిన టైం చూశావా- "డిన్నర్: రాత్రి 7 నుండి 12 వరకూ"! అంతసేపు తినమంటే ఎట్లా, ఎవరినైనా?

పదాల్ని వెతికి పట్టుకోండి!

వరిచయం, పశువులు, మొక్కలు, వానాకాలం, పీడకలలు, పంచాయితీ, సారంగం, గంభీరం, పాఠశాల, కూరగాయలు, ప్రయత్నం, ప్రమాదం, సంతోషం, బెజవాడ, రామాపురం, జంతువులు, సులభం, దానం హృదయం, స్నేహితులు:-- ఈ పదాలన్నీ క్రింది పట్టికలో దాగున్నాయి- నిలువుగా, అడ్డంగా, వాలుగా, క్రిందినుండి పైకి- ఎటువడితే అటు! వాటిని వెతికి పట్టుకోండి! వాటి చుట్టూ గుండ్రాలు గీయండి చూద్దాం!

ప్ర	జ	త్నం	శు	ల	భం	ల	సు	లు	తు	హి	స్నే
లం	కూ	లు	మొ	భీ	ప్ర	లం	నం	సా	క్క	సం	షం
క్క	ల	వు	శు	షం	కూ	దా	లు	రం	భీ	గం	యి
ప	శా	తు	యం	తో	ల	య	పు	గం	షం	భీ	లు
శు	ర	జం	డ	సం	గా	మా	పు	ప్ర	పు	త్నం	ల
వు	పా	మొ	శు	ర	రా	క్క	షం	యి	ప	ల	క
లు	డ	క్క	కూ	ప్ర	లు	కూ	భీ	రి	రం	యం	డ
య	క్క	ప	యం	ద	హృ	లు	చ	షం	క్క	గా	పీ
యి	శు	మొ	డ	భీ	కూ	యం	షం	దం	మా	ప్ర	త్నం
డ	ల	త్నం	య	పం	చా	యి	తి	క్క	శు	య	షం
డ	వా	జ	బె	త్నం	భీ	యం	ప్ర	ల	డ	త్నం	తో
మొ	శు	యి	లం	కా	నా	వా	కూ	త్నం	భీ	పీ	క్క

పదరంగం-85

నిర్వహణ: డా. సిరి, మిర్యాలగూడ, నల్గొండ జిల్లా, తెలంగాణ రాష్ట్రం

1	2	3		4	5
6			★	7	
	★	8		★	
★	9		★	10	
11		★	★	12	
13					

నిలువు:

1. 'అగర్తలా' రాజధానిగా గల ఈశాన్య రాష్ట్రం (3)
2. చేతికి ఐదు ఉంటాయి-ఏకవచనంలో (2)
3. 'మణిపురి', పాపం వరుసలో లేదు (4)
4. 'గమనం' లో చివరి అక్షరం మాయమైంది (2)
5. పెళ్లిలోని వాద్యాలను ఇలా కూడా పిలుస్తాం? (6)
9. 'కులుమనాలి' లో రెండో సగం (3)
10. 'పళని', వరుస తప్పి, ఇలా మిగిలిపోయింది (3)
11. 'బాలలు' కి ఏకవచనం (2)

అడ్డం:

1. గంగా, యమున, సరస్వతి నదులు కలిసేచోటు(6)
6. రుచులలో ఒకటి ఎటు చదివినా ఒక్కలాగే ఉంటుంది (3)
7. 'ఆడ'కి వ్యతిరేక పదం (2)
8. 'మననంలో' ఇటుదీ, అటుదీ (2)
9. 'అమరిక'లో, మధ్య రెండు అక్షరాలు(2)
10. 'నివాసం'లో చివరి అక్షరం మాయమైంది (2)
11. 'బాస' అని గట్టిగా పిలవండి (2)
12. 'పద్యాలు'లో చివరి అక్షరం ఎటో వెళ్లింది (2)
13. సంగీతము, నాట్యము, శిల్పము, చిత్రకళ, పీట న్నింటిసి కలిపి ఒక పేరుతో పిలుస్తారు. అదేమి(6)

అడ్డం-నిలువు ఆధారాల సహాయంతో ఈ గడుల ను నింపగలరేమో చూడండి. నింపిన పదరంగాన్ని, కేవలం పోస్టుకార్డుపై రాసి, మాకు అందేట్లు పంపండి. మీ బడి పేరు, తరగతి, మీవాళ్ల ఫోను నంబరు తప్పక రాయండి. సరైన సమాధానం రాసి ఎంపికైన ముగ్గురు పిల్లలకు కొత్తపల్లి - 86 ని బహుమతిగా పంపిస్తాం!

కొత్తపల్లిని మీ మిత్రులకు, మీరు చదివిన బడులకు, మీ సమీపంలోని లైబ్రరీలకు బహూకరించండి!
రాబోయే 12 సంచికలకై ముందస్తు చందా:

వ్యక్తులకు: 300/- (పోస్టేజీ మరియు యస్సెమ్మెస్ ఛార్జీలు కలిపి)

సంస్థలకు: 350/-

గమనిక: అచ్చయిన పుస్తకాలు ఎప్పటికప్పుడు సాధారణ పోస్టులో పంపబడతాయి.

NEFT TRANSFER కోసం అక్కౌంటు వివరాలు:

“Kottapalli Prachuranalu”

SB A/c 62320333310,

State Bank of Hyderabad

Dharmavaram Branch

IFSC: SBHY0020902

Transfer వివరాలను

మాకు మెయిల్ ద్వారా

తెలియజేయండి:

team@ kottapalli.in

(బ్యాంకు వారి కొత్త నియమాలనుసరించి, "క్యాష్ హ్యాండింగ్ ఛార్జీలు"గా ప్రతిసారి రూ. 50 అదనంగా

చెల్లించవలసి వస్తున్నది.. అందువల్ల బ్యాంకులో డబ్బు కట్టకండి- నేరుగా మీ అక్కౌంటు నుండి ట్రాన్స్ఫర్

చేయగలరని ప్రార్థన)

ప్రస్తుతం అందుబాటులో ఉన్న కొత్తపల్లి ప్రింటు పుస్తకాల వివరాలు:

క్రమ సంఖ్య	వివరాలు	ఒక సెట్ లోని పుస్తకాల సంఖ్య	స్టాకులో ఉన్న సెట్లు (సుమారుగా)	వెల (రూ) (పోస్టేజీ రూ 50 అదనం)
1	2011 set	9	22	180
2	2012 Set	11	27	220
3	2013 Set	7	22	175
4	2014 Set	10	500	250
5	2015 Set	7	1150	175

మరిన్ని వివరాలకై సంప్రతించండి: కొత్తపల్లి ప్రచురణలు, 1-127/A, యంతర్వో ఆఫీసు దగ్గర, చెన్నైకొత్తపల్లి,

అనంతపురం జిల్లా, 515101. ఫోను: 7702877670, 9000453887. ఇ-మెయిలు : team@kottapalli.in

అసంతృప్తి

అబ్బ ఏం ఎండలు! ఇంకా ఎండాకాలం లాగే ఉంది!" కర్చీఫ్ తో ముఖం తుడుచుకుంటూ వచ్చారు ప్రమీల, సుబ్బారావు. మా ఇంటి ముందున్న మందార చెట్టు, వేప చెట్టు, జామ, సపోటా చెట్లు, పూల మొక్కలూ అన్నీ సన్నగా నవ్వావి-వాళ్ల ముఖాల మీదికి చల్లటి నీళ్లు తుంపరను విసిరాయి ప్రేమగా.

"మీ ఇల్లు బాగుంది చల్లగా" అన్నాడు సుబ్బారావు, లోపలికి రాగానే. "చుట్టూ చెట్లున్నాయి కదా" నేను మురిసిపోయాను.

"ఏసి ఉంటే బాగుండేది-ఏసి తెచ్చుకోలేదా?" అంది ప్రమీల నా ముఖం మాడకముందే.

మా ఆవిడ సునీత నీళ్లు తెచ్చిచ్చింది. సుబ్బారావు, ప్రమీల ఆర్తిగా తాగారు.

"ఇక్కడ నీళ్లు బానే ఉన్నాయే," అన్నాడు సుబ్బారావు. నేను సంతోషంగా నోరు తెరిచా, ఏదో చెప్పాలని-

"చల్లగా లేవు ఫ్రీజ్ లేదా?" అంది ప్రమీల. నేను టక్కున మా ఆవిడ నోరు మూసాను.

"వస్తున్నారాగా, సెలవుల్లో మా ఉరికి?" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"వస్తూన్నారా, అతి కష్టం మీద రిజర్వు చేయగలాం."

"ఏ రైల్వోనూ లేవు, ఏ తరగతిలోనూ లేవు. ఇదొక్కటే, స్లీపర్ క్లాస్ లో, మా కోసమే ఉన్నట్లు, ఉంది" చెప్పా సంతోషంగా.

"అయ్యో! ఏసిలో చేసి ఉంటే బాగుండేది. ఎండలు కదా!" అంది ప్రమీల.

"ఇంతకీ మీవాడి చదువులెలా ఉన్నాయి? ఆ సెయింట్ X బాగుంటుంది, ఆ బడేగా?" అన్నా మాట మారుస్తూ.

"yy సీటు కోసం ట్రై చేశాం గానీ రాలేదురా, ఇక్కడే ఉండాలి యీ ఏడాది కూడా" విచారంగా చెప్పాడు భార్యకేసి చూస్తూ.

"మీ తిరుపతి ప్రయాణం బాగా సాగిందా, ఇప్పుడు అన్నీ ఆన్లైన్లో చేసుకొని వెళ్లచ్చట" అడిగా, మాట మార్చినట్లుంటుందని.

"అయ్యో ఏం చెప్పాలి. ఒక వైపున ఎండ, కార్లో ఎంత ఏసి పెట్టినా దిగేసరికి చెమటలు, దారంతా గతుకులు, ఆ రూములు

కొత్తవట, అయినా ఎలా తగలడాయో, ఇంక దర్శనమా-నేను చెప్తూనే ఉన్నా యీయనకి- 'స్పెషల్ టికెట్లు తీసుకోండి'

అని. ఈయన గొప్పగా పోయి ఇంకేదో వాచీ తీస్తున్నారు" చెప్పేసింది ప్రమీల. సుబ్బారావు దీనంగా మొహం పెట్టాడు.

నేను వాళ్ల కొడుకు- ఎనిమిదో తరగతి పిల్లాడు- వాడికేసి చూసి ఎంకరేజ్ చేస్తున్నట్లు నవ్వా. వాడు నవ్వలేదు. సీరియస్ గా

తన బ్యాగులోంచి ఓ దుబ్బ "ఐఐటీ కెమిస్ట్రీ" పుస్తకం బయటికి తీసి, అందులోని మూలకాల లిస్టును బట్టీ పట్టటం

మొదలు పెట్టాడు. నేను గట్టిగా నవ్వా. అందరూ నాకేసి వింతగా చూసారు.

"ఈ పుస్తకాల ఎంత లావు ఉన్నాయో చూసావా? వీటిని మోసే మోసే వీళ్లు నడుములు వంగిపోతున్నాయి పాపం. వీటిని

సన్నగా చేస్తేనేం, మీలాంటివాళ్ళు, ఊరికే కూర్చోని నవ్వకుండా?" అన్నది ప్రమీల.

"కొన్ని జీవితాల్లోకి సంతృప్తి రమ్మన్నా రాదే, ఎందుకని? వాళ్ల పిల్లలకు ఎంత కష్టం?!" ఆలోచనలో పడిపోయాను నేను.

"ఇదిగో, మళ్లీ ట్యాంకులో నీళ్లు అయిపోతే కష్టం, పోయి మోటారు వెయ్యి. తర్వాత తీరిగ్గా విచారిద్దావు" నన్ను కుదిపింది

మా ఆవిడ నవ్వుతూ.